

Συνεδριον

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄

ΑΡΙΘ. 12

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιεραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκλογικὴ συνέλευσις — Προσλαλιά τῆς Α. Θ. Π. — Ἐκθε-
σις τῶν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου πεπραγμένων — Διαμαρτυρίαι
Κουτσοβλάχων — Θρασυτής καὶ ἀσέβεια — Διωγμὸς ὀρθοδόξων
Ἐπ' ἀνόδος εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν — Ἐπιθεώρησις ξένου τύπου —
Ρώσων θεολόγων γνώμη περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς Εὐσεβεῖς πρά-
ξεις — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἡ ἀντίφασις τοῦ Ὀλισμοῦ
— Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἐν Κων) πόλει λόγοι.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Ἡ γενικὴ Συνέλευσις πρὸς ἐκλογὴν τῶν
τεσσάρων νέων μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μικτοῦ Συμ-
βουλίου συνήλθε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, δευτέρᾳ
τῶν νηστείων, 18 μαρτίου, κατὰ τὰς διατάξεις
τῶν διεπόντων τὰ καθ' ἡμᾶς ἐθνικῶν Κανονισμῶν.
ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενι-
κοῦ πατριάρχου παρῆσαν πάντες οἱ σεβασμ. συνο-
δικοὶ μητροπολίται, πάντες οἱ ἐρίτιμοι σύμβουλοι,
καὶ πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενοι ἀντιπρόσω-
ποι τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως. Ὁ παναγιώτατος πρόεδρος τῆς Συνε-
λεύσεως προσεφώνησε τὰ μέλη καταλλήλως, ὁ
δὲ πρῶτος τοῦ Συμβουλίου γραμματεὺς κ. Παναγ.
Δ. Νικολόπουλος ἀνέγνω τὴν ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὸ

παρελθόν ἔτος ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου, μεθ' ὃ δι-
καίως ἡ Α. Θ. Π. ἠύχαρίστησε τοῖς ἐρίτιμοις
συμβούλοις ἐπὶ τῇ συντελεσθείσῃ ἐργασίᾳ.

Σπουδαία συζητήσεις ἡγήθη κατὰ τὴν Συνέ-
λευσιν ταύτην ὡς πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τῆς ἐννοίας
ἄρθρου τινος τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν περὶ τοῦ ἀν-
τικαθιστῶντος σύμβουλον, ἐκλεγόμενον μὲν ἀλλὰ
παραιτούμενον, καθὼς δυναμένου νὰ ἐκλεγῇ καὶ πάλιν.
ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἐκλογέων ὑπεστήριξεν ὅτι
δικαιοῦται νὰ ἐκλεγῇ καὶ διὰ νέαν διετίαν μόνον
ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν ἀποδεξάμενον τὴν ἐκλογὴν
καὶ παραιτησάμενον κατόπιν καὶ ὅτι ὁ ἐκλεγόμενος
ἀντὶ συμβούλου μὴ ἀποδεξαμένου τὴν ἐκλογὴν
στερεῖται τοῦ δικαιώματος ἐκλογῆς ἐκ νέου. Οἱ
πλείονες τῶν ἐκλογέων, ὑπ' ὅψιν ἔχοντες ὅτι, κατὰ
ρητὴν διάταξιν τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν, μόνος ὁ
ὑπὸ τῆς γενικῆς Συνελεύσεως ἐκλεγόμενος στε-
ρεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς διὰ δευτέραν περίοδον
ἐκλογῆς, κέκτηται δὲ τὸ δικαίωμα τοῦτο ὁ ὑπὸ τῆς
ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου
ἀπὸ κοινοῦ ἐκλεγόμενος, ἀπεδέξαντο τὴν δοθεῖσαν
εἰς τὸ σχετικὸν ἄρθρον τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν

ἐρμηνείαν ταύτην, καθ' ἣν καὶ ἡ διάταξις «τὸν ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἐργασιῶν παραιτούμενον ἀντικαθιστᾶν» κτλ. ἡ ἐν τοῖς ἔθν. Κανονισμοῖς σημαίνει οὐχὶ πορείαν ἐργασιῶν τοῦ ἐκλεγέντος, ἡκιστα ὑποχρεομένου ν' ἀποδεχθῇ τὴν ἐκλογὴν, ἀλλὰ πορείαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου, διότι τὸ Συμβούλιον μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων μελῶν ἐπικυρουμένην καὶ κυβερνητικῶς ἄρχειται τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ καὶ μεθ' ἑπτὰ λαϊκῶν μελῶν. Οὕτω δὲ τὸ σχετικὸν ἄρθρον ἡρμηνεύθη καὶ τῷ 1902 καὶ τῷ 1892. Τοιοῦτοτρόπως ἡ γενικὴ Συνέλευσις ἀπεδέξατο τὸ ἐκλέξιμον τοῦ ἐκ τῶν τέως συμβούλων κ. Ἰω. Κ. Χατζοπούλου, ἀντικαθιστάντος σύμβουλον, ἐκλεγέντα πρὸ διετίας καὶ παραιτησάμενον τὴν ἀρχὴν.

Εἶτα, κατὰ τὸν νόμον, ἐπὶ τεσσαράκοντα ἐννέα μελῶν τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, ψηφηφορούντων, ἀνεδείχθησαν τὰ νέα μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου· οἱ ἐρίτιμοι κκ. Ἰωάννης Β. Ἰωαννίδης βέης διὰ 38 ψήφων, Γ. Κάρταλης ἐπίσης, Ἰω. Κ. Χατζόπουλος καὶ Μιχ. Σιφναῖος ἀνὰ ψήφους 37 λαβόντες, ἀποχωρούντων τῶν κκ. Μανουὴλ Ρακτιβάν καὶ Λέοντος Γ. Καζανόβα.

Τὴν κατακλειδὰ τῆς ἐργασίας ἐπέθηκεν ἡ Α. Θ. Π. διὰ βραχείας προσλαλιᾶς, τῇ δ' ἐπιούτῃ διὰ τακτικῶν ἀνήγγειλεν εἰς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων συμβούλων.

*

Τὸ ἔργον τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως πρηγολοῦσιν πολλοὶ τῶν τὰ κοινὰ πραττόντων παρ' ἡμῖν, καὶ πρὶν τῆς ἡμέρας τῆς Συνελεύσεως καὶ κατ' αὐτήν, ἐπιμελῶς ἐξελέγχοντες τεχνητὸν τινα πάταγον, ὧδε κἀκεῖτε προκαλοῦμενον ἐνεκα λόγων ἀφορώντων εἰς πρόσωπα μᾶλλον, ὥς ἐθρυλλεῖτο. Ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῆς γενικῆς Συνελεύσεως, ἐκτὴν ἤδη φορὰν, ἀποδεικνύει καὶ πάλιν ὅτι σφαιρστάτην ἔχει γνῶσιν τῶν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ λελογισμένης φιλογενείας ἐργαζομένων, ἐκτιμῶσα τοὺς εἰς τὸ καθεστῶς ἀφοσίωσιν εἰλικρινῇ ἐπιδειξαμένους. Ἀκριβῶς δὲ οἱ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀντιπρόσωποι εἰσὶν οἱ δικαιοῦμενοι νὰ κρίνωσι τὴν ἐργασίαν ἐκάστου, γνῶμην ἀσάλευτον ἔχοντες ἐσχηματισμένην περὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀποτελεσόντων ἐκάστοτε τὸ λαϊκὸν περὶ τὴν Α. Θ. Π. Συμβούλιον.

*

Ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν, κατὰ τὸν ἐκλογικὸν κανονισμόν ἐκλεγέντες, ἦσαν οἱ ἀξιότιμοι κκ. Φαναρίου Ἰορδάνης Τζεράχογλους, ἱατρός—Σταυροδρομίου Ν. Σγουρίδης ἐφέντης καὶ Ἀντώνιος Σούβλας—Ταταούλων Θ. Στρογγυλὸς καὶ Ι. Βεργιάδης—Φερίκοι Χ. Εὐστρατιάδης—Εὐαγγελιστρίας Κ. Ἰωσηφίδης—Γαλατᾶ Σ. Μισιρλόγλους καὶ Σπ. Ἐθνόπουλος—Διπλοκιονίου Σ. Βιτσαρᾶς, ἱατρός—Μεσοχώρου Γ. Βρατσᾶνος, ἱατρός—Ξηροκρήνης Ἀδρ. Στανίδης—Μεγάλου Ρεύματος Ἀγαθοκλῆς Λαγουδάκης—Βαφειχωρίου Φ. Στυλιανίδης, ἱατρός—Σωσθενίου καὶ Νεοχωρίου Ν. Μπίμπης, ἱατρός καὶ Ἀλ. Στεφανίδης—Τζιβαλίου Α. Μαξιμιάνης—Μουχλίου Ποτηρᾶ Παντ. Κοσμίδης—Ἐνοριῶν Παλατᾶ Γ. Παπακωνσταντίνου καὶ Π. Μπέκας—Ἐνοριῶν τῶν ἄνω τοῦ Παλατᾶ Γ. Καρακάσης καὶ Ὁδ. Θεοδωρίδης—Ψαμαθία ἐνοριῶν Π. Μισαηλίδης καὶ Π. Βονιφακίδης—Ἐξω-Κιονίου Π. Ἀναστασιάδης—Βλάχας Σ. Ἀναστασιάδης—Κοντοσκαλίου Π. Τσαούσογλους καὶ Χάσκιοι Γ. Σανταλτζίδης ἐφέντης.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

✱

Α'. Ἡ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Συνελεύσεως

Σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐξοχώτατοι, ἀξιότιμοι καὶ ἐντιμοὶ κύριοι σύμβουλοι καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Χάριτι Θεοῦ διήλθομεν τὸν ἐνιαυτὸν αἰσίως καὶ ἤκομεν εἰς τὸ τέρμα αὐτοῦ, καθ' ὃ συνωδᾷ τοῖς ἔθν. Κανονισμοῖς, προσεκαλέσαμεν ὑμᾶς εἰς τὴν γενικὴν ταύτην ἐκλογικὴν Συνέλευσιν, ὅπως ἐκλέξητε τοὺς ἀντικαταστάτας τῶν ἀποχωρούντων λαϊκῶν μελῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μ. Συμβουλίου.

Ἀποχωροῦσι δὲ τέσσαρες λαϊκοὶ σύμβουλοι, ὧν οἱ μὲν δύο διήνυσαν περίοδον ἄλλων παραιτηθέντων, οἱ δὲ δύο ἄλλοι διήνυσαν ἰδίαν αὐτῶν περίοδον. Καὶ οἱ μὲν δύο πρῶτοι οἱ συμπληρώσαντες περίοδον ἄλλων, εἰσὶν οἱ κκ. Ι. Χατζόπουλος καὶ Γ. Κάρταλης, οἱ δὲ δεύτεροι, οἱ κ.κ. Α. Καζανόβας καὶ Μ. Ρακτιβάν.

Καὶ ἐν πρώτοις, καθῆκον θεωροῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς ἀπὸ καρδίας εὐχαριστίας πρὸς τ' ἀποχω-

ροῦντα μέλη τοῦ Συμβουλίου. Ἀλλ' αἱ εὐχαριστίαι αὐται, αἱ κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ὥραν ἐκφερόμεναι ἐκ τῶν χειλέων μου, δεόν νὰ ἐπεκταθῶσι. Δίκαιον θεωροῦμεν ὅπως τὰς τοιαύτας θερμὰς εὐχαριστίας ἀπευθύνωμεν καὶ εἰς ἅπαντα ἐν γένει τὰ μέλη οὐ μόνον τοῦ Μ. Συμβουλίου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ι. Συνόδου, καθότι ἅπαντες εἰργάσθησαν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα μετὰ ζήλου ἀκραιφνοῦς καὶ ἀξίου σημειώσεως, μετὰ προθυμίας ἀγαστῆς καὶ ἀξιεπαίνου καὶ μετ' αἰσθήματος ἀγνοῦ καὶ ὑπερτάτου συνέβαλον εἰς τὴν διεξαγωγὴν σπουδαίων ὑποθέσεων, ἀφορώσων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ζητήματα τὰ εἰς τὰ πράγματα τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς ἀφορῶντα δὲν ἐφάνησαν ὑποδεέστεροι. Εἰργάσθησαν καὶ ἐπ' αὐτῶν πάντες μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου· ἰδίᾳ δὲ τὸ Μικτὸν Συμβούλιον κατέβαλε πολλὴν προσπάθειαν πρὸς διαρρύθμισιν ἐπὶ τὸ τελειότερον πολλῶν, καλῶς καὶ ἄλλως ἐχόντων καὶ εἰς παραδόσεις ἀρχαίας ἐρειδομένων, καὶ σπουδαίως συνεβάλλοντο πρὸς τὴν κανονικωτέραν λειτουργίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Πατριαρχείου. Οὕτως ἡ ἐργασία αὐτοῦ αὕτη εἶναι σπουδαία καὶ ἀξία σημειώσεως καὶ εὐχαριστιῶν.

Ὅπως δ' ἐν πᾶσι τοῖς πολυμελέσι σώμασιν ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ἀπόλυτος καὶ ἡ ὁμοφωνία, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐφάνησαν ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ζητημάτων προστριβαίτινες. Ἀλλ' αἱ προστριβαὶ αὗται οὐδένα προσωπικὸν ἢ ἀτομικὸν, λόγον εἶχον, ἀλλὰ προῦλθον ἐκ διαφόρου ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων ἀφορώντων εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους συμφέρον.

Εἶναι γνωστὸν ἡ ὅτι Μ. Ἐκκλησία εὐρέθη καὶ εὐρίσκεται εἰς λίαν δυσaráστους περιστάσεις· ἀλλ' ἐρειδομένη τοῦτο μὲν ἐπὶ τῆς πανσθενοῦς τοῦ Ὑψίστου ἀρωγῆς, τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν εὐμενῶν πρὸς ἡμᾶς διαθέσεων τῆς Α. Μεγαλειότητος, ἐλπίζω ὅτι ὅταν ἐν τῷ κέντρῳ τούτῳ ὑπάρχῃ ὁμοφωνία θέλομεν ὑπερπηδήσει, καίπερ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ὄντες, τοὺς σκοπέλους, οἵτινες ἐκάστοτε ἀναφύονται ἐν τῇ ἀγνωτάτῃ ἡμῶν πορείᾳ πρὸς ἐξυπνρέτησιν τῶν ἀληθῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.

Ἦδη, σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ πνευματικὰ ἐν Κυρίῳ τεκνία προσκαλοῦμεν ὑμᾶς ἵνα

δώσῃτε τὴν ὑμετέραν ψῆφον ὑπὲρ προσώπων καταλλήλων διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ συμβούλου, δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ποσῶς ὅτι τὴν ψῆφόν σας θὰ δώσῃτε κατὰ συνείδησιν καὶ καλῶς σταθμίζοντες τὰ πράγματα. Κατὰ τὰ νενομισμένα καὶ τὰ ἀπὸ ἐτῶν εἰθισμένα καὶ ἀπὸ ἱκανοῦ ἰσχύοντα οἱ δύο ἐκ τῶν ἀποχωρούντων συμβούλων εἰσὶ καὶ αὐτῆς ἐκλέξιμοι.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις εὐχομαι εἰς τὸν πανάγαθον Θεὸν ἵνα ἐπισκιάζῃ ἡμᾶς διὰ τῆς χάριτός Του καὶ καθοδηγῇ εἰς ὁδὸν σωτηρίας ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Β' Ἡ ἐπὶ τῇ λήξει τῆς Συνελεύσεως

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος ἡμῶν τοῦ ἐκλογικοῦ, ὅτε μέλλομεν νὰ ἀποχωρισθῶμεν ἀλλήλων, θεωρῶ καθήκον νὰ ἐκφράσω τὰς πατριαρχικὰς καὶ πατρικὰς εὐχαριστίας μου πρὸς πάντας ὑμᾶς ἀδιακρίτως φρονήματος.

Οὐδόλως ἐξενίσθη δι' ὅσα ἤκουσα, καθότι θεωρῶ ἕκαστον ἡμῶν καθήκον ἔχοντα νὰ λέγῃ ἐλευθέρως τὴν γνώμην του. Ἐὰν, μετὰ τὸ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα, ὑπερίσχυεν ἡ μία γνώμη, οὔτε ἐκεῖνοι, ὧν ἡ γνώμη δὲν ὑπερίσχυσε δεόν νὰ λυπηθῶσιν, οὔτε ἐκεῖνοι, ὧν ἡ γνώμη ὑπερίσχυσε, νὰ ὑπεραρθῶσιν. Εἶνε φυσικὸν εἰς ὅλα τὰ πολυμελῆ σώματα νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ γνώμων, τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὅμως ἐπόθουν ἵνα ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ περιβόλῳ μία ἐκάστοτε ἀκούηται γνώμη, ὁμοφώνως δ' ἐκλέγωνται ἐκάστοτε οἱ σύμβουλοι. Ὁ πόθος ὅμως οὗτος εἶνε δυσεπίτευκτος, καθότι ἀδύνατον ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον νὰ συγκεντρῶνῃ τὰς ψήφους πάντων ἀνεξαιρέτως. Τὴν ὁμοφωνίαν ἐν τούτοις ταύτην ἐπόθουν σήμερον πλείοτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην περιστάσιν. Ἐπόθουν ἵνα φανῇ σήμερον ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος μίαν καὶ μόνην ἔχουσι γνώμην. Οὐχ ἥττον παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς ὅπως, εἴτε ἐγγὺς εἴτε μακρὰν εὐρίσκεσθε, ἀγαπᾶτε τὸ Κέντρον τοῦτο, διότι μόνον ἠνωμένοι ἐν τῷ αἰσθήματι τούτῳ δυνάμεθα νὰ φανῶμεν ἰσχυροὶ ἀπέναντι τῶν ἐπιβουλευομένων τὰ ἡμέτερα δίκαια. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔχομεν ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ τῆς εὐνοίας τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ σουλτάνου, ἥτις ἐστὶ πολύτιμος διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν ἡμετέρων πραγμάτων. Ἀλλ' ἵνα ἐλκύωμεν τὴν εὐνοίαν ταύτην

ὀφείλομεν, τοῦτο μὲν ἵνα ὦμεν, καθ' ὃ ἔχομεν καθῆκον, ἀφωσιωμένοι πρὸς τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ καὶ νὰ εὐχώμεθα ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐθυμερίας τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος καὶ εἰρηνεύσεως τοῦ Κράτους, τοῦτο δὲ, νὰ ὑποκείμεθα εἰς τοὺς νόμους, ἀρνούμενοι καὶ ἐκ τούτων ἰσχύιν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἡμετέρων δικαίων. Ἡ θέσις ἡμῶν τοῦτο ἡμῖν ἐπιβάλλει, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου δυνάμεθα νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν διατήρησιν τῆς αὐτονόμου ἡμῶν θέσεως ἐν τῷ κράτει.

Καταλήγων εὐχομαι πᾶσι τοῖς ἐνορίταις ἡμῶν πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, εἴθε δὲ ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ διατηρῇ τὴν Α. Α. Μεγαλειότητα ἁνοσον, ὑγιᾶ καὶ μακρομερεῖνυσαν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ

κατὰ τὸ ἔτος 1906—1907.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Τὸ Α. Ε. Μ. Συμβούλιον, ἐπὶ τῇ προκειμένῃ ἀντικαταστάσει τῶν κατὰ τοὺς Κανονισμοὺς ἀποχωρούντων τεσσάρων λαϊκῶν αὐτοῦ μελῶν, ἦτοι τῶν κ. Ἰω. Κ. Χατζοπούλου, Γεωρ. Κάρταλη, Μ. Ρακτιβάν καὶ Α. Καζανόβα, ὧν οἱ δύο πρῶτοι τυγχάνουσι καὶ αὐθις ἐκλεγέμενοι, ὡς ἀντικαταστήσαντες διὰ τῆς ψήφου τῶν Δύο Σωμάτων, ὁ μὲν κ. Ἰ. Χατζοπούλος, τὸν πρὸ διετίας ἐκλεγέντα καὶ δι' εὐλόγους αἰτίας τότε παραιτηθέντα κ. Στέφ. Καραθεοδωρῆ, ὁ δὲ κ. Γ. Κάρταλης, τὸν πρὸ ἔτους ἀποβιώσαντα Ζήσην Θ. Ζήσην, οὗ ἡ περίοδος λήγει ἐφέτος, ἐκτίθησι κατὰ τὸ εἰσῳδὸς ἐνώπιον τῆς συγκληθείσης καὶ συνερχομένης ἡδὴ ἐκλογικῆς Συνελεύσεως τὰ κατὰ τὸ λήγον ἔτος πεπραγμένα αὐτῶν, ὡς τε δικαστικῶν καὶ ὡς διοικητικῶν Σώματι, ἔχοντα ἐν περιλήψει ὡδε.

Καὶ πρῶτον μὲν ὡς πρὸς τὸν καταρτισμὸν αὐτοῦ, γνωστὸν καθίστησιν ὅτι τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους ἐκ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Κυζίκου κ. Ἀθανασίου, προέδρου, Χίου κ. Κωνσταντίνου, Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντίνου καὶ Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶ καὶ ἐκ τῶν κ. κ. Ἰω. Χατζοπούλου, Γ. Κάρταλη, Μ. Ρακτιβάν, Α. Καζανόβα, Σ. Καραθεοδωρῆ, Κ. Σπαθάρη, Σ. Μουράτη καὶ Φ. Μεζίκη. Ἀλλὰ τὸν σεβ. Μητροπολίτην Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντῖνον, ἀποχωρήσαντα ἐν τῷ μεταξύ διὰ τὴν λήξιν τῆς συνοδικῆς αὐτοῦ περιόδου, ἀντικατέστησε συνοδικῇ διαγνώμῃ ὁ σεβ. Μητροπολίτης Βελγῆς κ. Κωνσταντῖνος· οὗτος αὖθις οὐ μετὰ πολὺ προαχθέντος εἰς τὴν Μητρόπολιν Τραπεζοῦντος, ἐξελέγη συνοδικῶς εἰς ἀντικατάστασιν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Πελαγονείας κ. Ἰωακείμ· τοῦ δὲ πέρυσιν ἐκλεγέντος κ. Σοφοκλέους Μουράτη ἀποχωρήσαντος τοῦ Συμβουλίου, ἅτε δὴ ἐγκατασταθέντος ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, τὰ δύο διοικητικὰ Σώματα ἐξέλεξαν ἀπὸ κοινοῦ ἀντικαταστάτην παμφηφεῖ τὸν ἐξοχώτατον Ἀλέξανδρον Παντζίρη βέην.

Τοῦ λόγου δὲ ὄντος περὶ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, τὸ Συμβούλιον καθ' ἅπαν τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν τοῦτο διάστημα συνεκρότησεν ἐν ὅλῳ συνεδριάσεις 98, ἐξ ὧν 41 μὲν διοικητικᾶς, 41 δὲ δικαστικᾶς καὶ 16 κοινὰς μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν συνεδριάσεων τῆς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ὀρισταμένης ἐκ μελῶν τοῦ Συμβουλίου Διεκπεραιωτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Κωνσταντίνου καὶ ἐκ τῶν κ. κ. Ἰω. Κ. Χατζοπούλου καὶ Α. Καζανόβα, ἐπὶ σκοπῷ διεξαγωγῆς μὲν τῶν πολλῶν ἐνοριακῶν καὶ ἄλλων διοικητικῆς φύσεως ὑποθέσεων, μελέτης δὲ καὶ γνωμοδοτήσεως ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρου καὶ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος. Ἐν ταύταις δὲ ἡσχολήθη περὶ τὴν διεξαγωγὴν καὶ ἐκδίκασιν τῶν τε ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους παραληφθεισῶν ἐν ἐκκοσμήτῃ ὑποθέσεων καὶ τῶν κατὰ τὸ ἤδη λήγον ἔτος παραπεμφθεισῶν ἀρμοδίως εἰς αὐτὸ 520.

Καὶ ἐκ μὲν τῶν δικαστικῆς φύσεως, ἀριθμουμένων ἐν συνόλῳ μετὰ τῶν ἐκ προηγουμένων ἐτῶν εἰς 66, ἐξεδίκασε τελειωτικῶς 28, ἦτοι 12 πρωτοδίκως καὶ 16 κατ' ἔφεσιν, ἀνακοπήν καὶ ἀναψηλάφησιν, ἱσαριθμούς δὲ ἐξέδωκεν ἀποφάσεις, τῶν λοιπῶν εὐρισκομένων ὑπὸ συζήτησιν ἢ καὶ ἀναβαλλομένων ἐνεκα λόγων ποικίλων, ἐνίων δὲ συμβιβασθεῖσιν καὶ ἄλλων διαγραφείσων διὰ τὴν μὴ παράστασιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἐκ δὲ τῶν διοικητικῶν ὑπερβαινουσῶν κατὰ ἑκατὸν καὶ πλέον τὸν ἀριθμὸν τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους ὑποθέσεων, τὰς πλείστας ἐπεράτωσεν ἀποτελεσματικῶς, συμβαλλούσης ἐν τούτῳ καὶ τῆς Διεκπεραιωτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐλαχίστας δὲ σχετικῶς παραδίδωσιν εἰς τὸ ἐπιόν. Εἰδικώτερον δὲ περὶ τῶν τοιούτων ὑποθέσεων τὸν λόγον ποιούμενον, πρέπον θεωρεῖ ἵνα ἐξάρῃ τὸ ἔργον τῆς τε ἐπὶ τῶν Ἐξόδων Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς ἐπὶ τῶν Γραφείων καὶ Ἐράνων, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Χίου, προέδρου καὶ ἐκ τῶν κ. κ. Α. Καζανόβα Κ. Σπαθάρη καὶ Ἰ. Ἀσπριώτου ἀποτελουμένη, ἄγρυπνον ἔσχε τὸ ὄμμα περὶ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν διαφόρων τῶν Πατριαρχείων ἀναγκῶν, ἡ δὲ ὑπὸ τὸν αὐτὸν πρόεδρον διατελοῦσα καὶ ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Κάρταλη, Ἰ. Χατζοπούλου Α. Καζανόβα, Ἀριστείδου Κυριακοῦ, Πιτταχοῦ Εὐστρατίου καὶ Π. Κοσμίδου ἀπαρτιζομένη, πολλὰ τὰ καλὰ καὶ ἐπωφελῆ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐσκέφθη καὶ εἰργάσατο, ἐπινεύσει τοῦ Συμβουλίου, πρὸς τὴν λυσιτελεστέραν καὶ κανονικωτέραν ὑπηρεσίαν τῶν πατριαρχικῶν γραφείων. Καὶ πρῶτον μὲν ἀναγραφτέα ἢ οἰκονομῆ τῆς εἰς πέρας ἡδὴ εὐρισκομένης νέας πτέρυγος, ἐν ᾗ μέλλουσιν ἵνα συγκεντρωθῶσιν ἅπαντα τὰ γραφεῖα τὰ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν ταμειακὴν ὑπηρεσίαν καὶ πρὸς τὴν τοῦ ὀρθοδόξου δημοσίου, δεύτερον δὲ ἡ ἐφαρμογὴ μεθοδικωτέρου συστήματος λογιστικοῦ καὶ ἐν γένει ὑπηρεσιακοῦ τῶν γραφείων Ταμείου, Λογιστηρίου, Πρωτοκόλλου, Ἰλμυχαμπερίων, Διαβατηρίων καὶ Ληξιαρχείων, τρίτον ἡ διοργάνωσις καὶ προκήρυξις διαγωνισμῶν πρὸς ἐκλογὴν τῶν καταλληλοτέρων προσώπων διὰ τὰς θέσεις διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων καὶ Β' γρχηματέως τοῦ ὁθωμανικοῦ γραφείου, τέταρτον ἡ ἐπὶ τὸ δίκαιον διακανόνισις πολλῶν αἰτήσεων τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων ὡς πρὸς τὰς θέσεις καὶ τὴν ἀντιμισθίαν αὐτῶν, πέμπτον ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου κατὰ τρόπον δυνάμενον πρὸς τῇ καλύψει τοῦ ἄχρι τοῦδε ἐλλείμματος καὶ πρόσδοσιν τινα ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου νὰ ἀποφέρῃ, ἕκτον ἡ σύστασις ὁμοιομόρφου τύπου ἰλμυχαμπερίων καθυπισχουμένη ὡσαύτως, πλὴν τῆς ὑπηρεσιακῆς τάξεως, καὶ

σπουδαίαν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου πρόσοδον καὶ ἐβδόμην ἢ καθόλου σκέψιν καὶ μελέτη περὶ τὴν ἐξέυρεσιν καὶ ἄλλων πόρων, ἐξαρκούντων εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ρηθέντος Ταμείου.

Ζήτημα ἐπισπᾶσαν σπουδαίως τὴν προσοχὴν τοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπῆρξε καὶ τὸ τῶν ἐνοριακῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν βακουρίων καίτοι δὲ ὑπῆρχεν ἤδη ἀπὸ τοῦ προλαβόντος ἔτους συστάσα ἐπιτροπὴ πρὸς διοργάνωσιν τακτικῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ προφυλακῇ καὶ διασώσει τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης περιουσίας, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἡ ὑπόστασις καὶ λειτουργία τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, προδρουμένης τανῦν ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Πελαγονίας καὶ ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Α. Καζανόβ. Ἀλεξάνδρου Φωτιάδου, Γεωργ. Τσάκου, Π. Κοσιμάδου καὶ Ἰω. Χλωροῦ καθωρίσθη διαρκῆς καὶ μόνιμος, ὃ δὲ κύκλος τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἡρῴυθη ἀναλόγως τῆς σκοπιμότητος τοῦ κοινωφελεστάτου αὐτῆς προορισμοῦ.

Ἀτυχῶς τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ γνωστά θλιβερὰ γεγονότα κατὰ τοῦ ὁμογενοῦς πληθυσμοῦ ἐπιπροσέθεντο εἰς τὸ Συμβούλιον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ τὴν σκέψιν καὶ ἐνασχόλησιν περὶ τὴν περιθάλψιν τῶν παθόντων προσφύγων, ὧν αἱ ἀνάγκαι κατὰ τὸ ἐνὸν ἔθεραπεύθησαν, χάρις εἰς τὰς καθεκίστην, πατρικὴν πρωτοβουλίαν καὶ προνοίαν τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, καταφθανούσας χρηματικὰς ἐπικουρίας τῶν ἀπανταχοῦ φιλογενεστάτων ὁμογενοῦν καὶ εἰς τὴν ἀκαταπόνητον προσπάθειαν καὶ ἐπιμέλειαν τῆς ἐπὶ τούτῳ συστάσεως ἐνταῦθα ἐπιτροπῆς.

Καθὰ δὲ ἀνωτέρω εἴρηται, τὸ Συμβούλιον συνεργάσθη καὶ μετὰ τῆς ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου ἐν κοινᾷ συνεδρίᾳ 16, αἵτινες περιστράφησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ζητήματα περὶ ὑφίστων συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Πλὴν δὲ τούτων ἐγνωμόνως ἀναφέρει τὴν νέαν ἡγεμονικὴν δωρεάν τοῦ εὐγενοῦς οἴκου Μυρογορδάτου, ὅστις, μόλις τελεσθέντων ἐσχάτως τῶν ἐγκαινίων τῆς χειρουργικῆς αὐτοῦ κλινικῆς, σειρὰν ὅλην οἴκων εὐεργετικῶν ἐσκέφθη ν' ἀνεγείρῃ παρὰ τὰ ἡμέτερα ἐν Ἑπταπυργίῳ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα, ἧτοι μὲν γηροκομεῖον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, μὲν ἑτερον χειρουργικῆς κλινικῆς, καὶ μὲν μολυσματικῶν νοσημάτων, ἅπαντα δωρεάν καὶ ἐπὶ πληρωμῇ, περὶ ὧν εὐφροσύνης διεσκέφθησαν τὰ τε δύο Σώματα καὶ τὸ Συμβούλιον ἰδίᾳ. Καὶ ὁ εὐεργετικὸς δὲ καὶ φιλάνθρωπος οἶκος τοῦ ἀειμνήστου Σ. Σινιόσoglou παρέχει ἀφορμὴν εὐγνώμονος μνείας καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διὰ τῆς τελεσεως τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ Ὁρφανοτροφείου τῶν θηλέων, πρωτοστατούσης καὶ ἐπευλογούσης τὸ ἔργον τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος.

Εὐκαιρὸν δὲ ἐνταῦθα ἡγεῖται τὸ Συμβούλιον ἕνα ἐκφράσῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι, καίτοι ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως τῶν κληρονόμων ἀνεφύησαν δυσχερεῖαι τινες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς μεγάλης δωρεᾶς τῶν ἀειμνήστων Νικολ. καὶ Ἐλένης Ζαρίφη, συνεζόντες οὗτοι τὰς παραδόσεις τοῦ εὐεργετικωτάτου οἴκου αὐτῶν, προθυμηθήσονται νὰ καταθέσωσι τὸ χρῆμα παρὰ τινι Τραπεζίᾳ, ὅπως οὕτω τοῦλάχιστον ἀβξάνῃ τὸ κεφάλαιον διὰ τῆς προσθήκης τῶν τόκων αὐτοῦ μέχρις οὗ ἀρθῶσιν ὀριστικῶς αἱ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δωρεᾶς δυσχερεῖαι.

Ἡ δὲ οἰκονομικὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου κατάστασις, ὑπὸ τὸν διαρκῆ τελοῦσα ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐκτεθειμένη οὖσα ἐν τοῖς σχετικοῖς λογιστικοῖς βιβλίοις, ὑπῆρξε κατὰ τὸ λήξαν ἔτος οὐχὶ εὐάρεστος, τοιαύτη δὲ ἀτυχῶς προ-

βλέπεται καὶ διὰ τὸ ἐνεστῶς αἴτιον δὲ τούτου ἡ συνεχὴς ἐπὶ ἔτη ἤδη καθυστέρησις προσόδων τακτικῶν τοῦ Ταμείου, ἧς ἔνεκα ἀνισοσκελὴς ὁσημέραι καθίσταται ὁ ἄλλως τε πενιχρὸς ὡς πρὸς τὴν θέσιν καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν Πατριαρχείων ἐτήσιος αὐτοῦ προϋπολογισμός. Τὸ Συμβούλιον ὅμως, ἀπάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας στηρίζον ἐπὶ τὴν πατροπαράδοτον εὐσέδειαν καὶ τὴν ἀνεξάντλητον φιλογένειαν τοῦ ἀπανταχοῦ ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου πληρώματος, ἀπεκδέχεται οὐ μόνον τὴν οἰκονομικὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου κατάστασιν νὰ ἴδῃ προσεχῶς βελτιουμένην, ἀλλὰ καὶ ἔτι μετῴν ἀγαθὴν ἐπ' αἰσίσις συντελούμενον, τὴν πρόσκτησιν δηλονότι πατριαρχικοῦ οἴκου ἀνταξίου τῆς περιωπῆς καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, καθ' ὅσον ὁμοιογούμενον τυγχάνει ὅτι τὸ ὑπάρχον, καίπερ ἐπανειλημμένως ἀνακαινισθὲν ἐκ βάθρων σχεδόν, ἀγαστῇ καὶ φιλοκαλῶ μερίμνη τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, οὐδαμῶς ἐστὶν αὐτάρκης πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς παραστάσεως καὶ τῆς πολυμεροῦς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, οὐδὲ ἀνταποκρίνεται πῶς τὸ ὕψος καὶ τὸ γόητρον τῆς θέσεως αὐτοῦ.

Ἐπὶ τούτοις τὸ Συμβούλιον, ἀγόμενον ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐκδηλοῦν τὰς ἐνορίας ἐλευθέρως τὸ ἑαυτῶν φρόνημα, εὐχαρίστως εἶδε καὶ τὰς προσφάτους ἐκλογὰς διεξαχθείσας μετὰ τῆς δυνατῆς νομιμότητος, τάξεως καὶ ἡσυχίας, ἀπάντων τῶν νομίμων ἐκλογέων ἐξακροχάντων ἀνεπηρέαστως τὸ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ παρεχόμενον αὐτοῖς δικαίωμα καὶ μηδεμίαν παρασχόντων ἀφορμὴν πρὸς ἀκύρωσιν καὶ ματαίωσιν ἐκλογικῶν ἀποτελεσμάτων, πλὴν μιᾶς καὶ μόνης ἐξαιρέσεως. Πρὶν γὰρ περὰ τὴν παροῦσαν ἐκθεσιν αὐτοῦ, τὸ Συμβούλιον μετὰ λύπης ἀναγράφει τὸν θάνατον τοῦ Β' γραμματέως αὐτοῦ Ἀλκιβιάδου Μαυράκη, ἐπὶ εἰκοσαστίαν χρυσῶν καὶ εὐδοκίμως ὑπηρετήσαντος, εἰς οὗ τὴν θέσιν παμψηφεί διωρίσθη ὁ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων Μάρκος Βασιλείου τέως Β' γραμματεὺς τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου.

Ταῦτα, Παναγιώτατε, κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν περιλήψει τὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πεπραγμένα ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἅπερ ἐκτιθὲν ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν ἐντίμου ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, ἐπικαλεῖται τὰς παναγίας καὶ θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ διατελεῖ μετὰ σεβασμοῦ βαθυτάτου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 μαρτίου 1907.

Διὰ τὸ Α. Ε. Μ. Συμβούλιον

Ὁ πρόεδρος

+ Κυζίκου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Παρακαλοῦνται αἱ ἐλληνικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἀναδημοσιεύουσαι τὰς ἐπιτολὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, ἃς ἐκδίδουмен, νὰ ἀναφέρωσιν ὅτι αὗται τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεάν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παραδόντων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παραδόντων διὰ τὸ δωδεκάσέλιδον τεύχος.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΩΝ

Ἀναφορά τῆς Κοινότητος Κλεισούρας τῆς ἐπαρχίας Καστορίας.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα
τὸν Οἰκουμένικὸν Πατριάρχην
κ. κ. Ἰωακείμ τὸν Γ'.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τεσσαρῶντα καὶ πλέον ἔτη ἐργάζεται ἐν μέσῳ τῆς ἡμετέρας κωμοπόλεως Κλεισούρας, ὑπαγομένης ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεως Καστορίας, ἡ χρυσὴ ρουμουνικὴ προπαγάνδα, στήσασα ἐν μέσῳ ἡμῶν, ἀπὸ δεκαετηρίδων, τὸ ἀργυρώνητον στρκαρχεῖον τοῦ ἀπαισίας μνήμης Μαργαρίτου, ὅστις καὶ ἐδίδαξεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐν ρωμουνικῇ σχολῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ ρωμουισμού.

Ἡ κωμόπολις ἡμῶν, Παναγιώτατε, ἀριθμεῖ πλέον τῶν 625 οἰκογενειῶν· ὁ χρυσὸς ἔκτοτε εἰσέρρευσε καὶ εἰσρέει ἐκ Ρουμανίας κρουνηδὸν, καὶ διαβεβαιούμεν τὴν Ὑμετέραν πεπνυμένην Παναγιότητα ὅτι, ἐὰν ὁ χρυσὸς ἐκεῖνος ἦτο Κινεζικὸς, οὐδόλως θὰ ἦτο παράδοξον ἡ Κλεισούρα νὰ μετεβάλετο εἰς Κινεζικὴν πόλιν. Ἀλλ' ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα, παρ' ἡμῖν τοῦλάχιστον τοῖς Κουτσοβλάχοις, εἶνε ἀποτροπαιστέρᾳ καὶ αὐτῆς τῆς ἀθιγγανικῆς, διότι συναισθανόμεθα ὅτι τὸ αἷμα ἡμῶν οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει πρὸς τοὺς Ρωμουνίους καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐκ τῶν 625 οἰκογενειῶν, αἵτινες ὁμιλοῦσι τὴν Κουτσοβλαχικὴν ἐπὶ 4 δεκαετηρίδας μόνον Ρωμουνίαι τῆς πατρίδος ἡμῶν ἐκηρύχθησαν ἀπ' ἀρχῆς οἱ ἀργυρώνητοι ρουμουνοδιδασκαλοὶ καὶ διδασκάλισσαι, τ. ἔ. μ. 15 οἰκογένειαι, ὡς μόνον πόρον ζωῆς ἔχουσαι τὸν μακάριον καὶ ἀκένωτον μαστὸν τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ἥτις ἔκτοτε οὐδὲ κατὰ ἐν βῆμα ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ.

Ἐνώπιον τῆς ἐπισήμου καὶ τρανοφθόγου ταύτης ἐκδηλώσεως τοῦ αἰσθήματος ἐνὸς λαοῦ εὐγενεοῦς, ἀγωνιζομένου ὑπὲρ ἐστιῶν καὶ βωμῶν ἐπὶ σειρὰν δεκαετηρίδων, κηρύσσομεν ἄδικον ἀλλὰ καὶ κατ' ὀλοκληρίαν μέχρις ἐσχάτων ἀπαράδεκτον τὴν ἀπαίτησιν τῶν ὑπὸ τῆς Ρωμανίας παραπληθέντων πρὸς ἐρωμουνισμόν ἡμῶν τῶν ὁμιλούντων τὴν ἑλληνικὴν κουτσοβλαχικὴν διάλεκτον· καὶ ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι ἡ γλῶσσα ἡμῶν κατέστη κέρφος τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν ἡμετέρων ἐθνικῶν

ἐχθρῶν, διὰ ταῦτα δηλοῦμεν διὰ ταύτης ἡμῶν τῆς ταπεινῆς ἀναφορᾶς, ὅτι, συνελθόντες ἀπαξάπαντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἀπεφασίσαμεν, χάριν τοῦ γένους εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκομεν, ὑπὸ τὴν κραταιὰν αἰγίδα τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ φιλολάου ἡμῶν Ἀνακτος, νὰ ἀποσκορακίσωμεν ἀπαξ διὰ παντός τὸ ἡμέτερον Κουτσοβλαχικὸν γλωσσικὸν ἰδίωμα ἐκ πασῶν τῶν σχέσεων τοῦ βίου ἡμῶν, ἐκ τοῦ οἴκου, τῶν ὁδῶν, τῆς ἀγορᾶς καὶ πάσης τῆς κοινωνίας. Σήμερον ἐν Κλεισούρᾳ ὁμιλεῖται πλέον ἢ διάλεκτος τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀπὸ νηπίων μέχρι γερόντων, καὶ παρακαλοῦμεν τὴν Ὑμετέραν τιμιωτάτην ἡμῖν Παναγιότητα νὰ γνωρίζῃ τοῦ λοιποῦ ὅτι ἡ Κοινότης ἡμῶν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς καθαρῶς ἑλληνοφώνους Κοινότητας πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω ἐρίδων καὶ λογομαχιῶν τῶν ἐπιδιωκόντων νὰ ἀγρεύσωσιν εἰς νερὰ θολερὰ.

Προσκυνοῦμεν τὴν σεπτὴν δεξιὰν τῆς Ὑμετέρας Θεοφρουρήτου Παναγιότητος.

Ἐν Κλεισούρᾳ τῇ 2 Μαρτίου 1907.

Ἡ ἀναφορά αὕτη φέρει τὰς σφραγίδας τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ σχολῶν τῆς Κοινότητος, ὑπογράφεται δὲ ὑπὸ τῶν ἱερέων, τῶν δημογερόντων καὶ τριακοσίων πεντήκοντα τεσσάρων κατοίκων.

ΘΡΑΣΥΤΗΣ ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΙΑ

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 18 Μαρτίου, τελομένης ἐν τῷ ἐν Κοντοσκαλίῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας Ἐλπίδος ἀρχιερατικῆς λειτουργίας μετὰ χειροτονίας πρεσβυτέρου, δύο καθολικοὶ ἱερεῖς, ἐκ τῶν ἐκεῖ που ἐγκατεστημένων, φέροντες τὴν περιβολὴν τῶν ὀρθόδοξων κληρικῶν, προσῆλθον εἰς τὸν ναὸν ὡς ἐπιθυμοῦντες, δῆθεν, νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν τελετήν. Ἐγένοντο φιλοφρόνως δεκτοί. Μετὰ τὸ πέρας ταύτης, ἀναχωροῦντες ἐξήγαγον ἐκ τῶν θυλακίων τῶν δέσμην φυλλαδίων, ἀπερ ἤρξαντο διανέμοντες εἰς τὸ ὀρθόδοξον ἐκκλησίασμα· καὶ πρὶν ἢ οἱ λαβόντες, ἀναφυλλίζοντες ταῦτα, ἐννοήσωσι περὶ τίνος προὔκειτο, οἱ δύο τολμηταὶ ἐγένοντο ἄφαντοι. Τὸ ἐν λόγῳ φυλλάδιον δὲ, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν « Ἐρχου καὶ Ἴδε » καὶ ἀριθμὸν 1 (ὅπερ σημαίνει ὅτι ἔπεται συνέχεια), γνωστοποιοῦν

τὴν ἐν Κοντοσκαλίῳ ὑπαρξίν «ἐλληνορρυθμοῦ καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ ἐτέρας τοιαύτης ἐν Μόδι Χαλκηδόνης, ἐπαναλαμβάνει, διαλογικῶς, τὰ συνήθη προσηλυτιστικὰ ἀναμασθήματα τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας· ὅτι δηλ. οἱ ὀρθόδοξοι, προσερχόμενοι εἰς ταύτην, δὲν θὰ θυσιάσωσι τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα τοῦ ἔθνους των καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς των τύπους τοὺς τόσους σεβαστοὺς διὰ τὴν ἀρχαιότητά των, οἵτινες «διὰ τὸν ἐλληνικὸν λαὸν εἶναι τὸ πᾶν»· καθόσον ὁ παπισμὸς εἶναι συμβιβαστικώτατος ἐπὶ πάντων τῶν λοιπῶν σημείων, εἰς ἓν τι μόνον ἐξαρχούμενος, εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πάπα ὡς ἀνωτάτου, ἀπολύτου καὶ ἀλαθήτου, δεσπότης συμπασης τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπαναλαμβάνεται, δηλονότι, ὑπὸ τοῦ παπισμοῦ, αὐτολεξεῖ σχεδόν, ἡ βλάσφημος πρότασις ἡ ἐξεληθοῦσα τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ παμμύαα χεῖλη τοῦ διαβόλου, ὅτε, πειράζων τὸν Σωτῆρα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔλεγεν αὐτῷ, ἐπιδεικνὺς τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου εἰς τὴν δόξαν αὐτῶν· «ταῦτα πάντα σοὶ δώσω ἐὰν πεσῶν προσκυνήσῃς με».

Παρενέρεται δ' ἄμα, ζιζανιακῶς, ἐν τῷ φυλλαδίῳ ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι, προσερχόμενοι εἰς τὴν Οὐνίαν, δὲν θὰ ὑπόκεινται εἰς ὑποχρεωτικὴν διατίμησιν τελῶν διὰ τὰς ἱεροπραξίας των, ἐκτὸς ἐὰν θέλωσι «τελετὴν μεγαλοπρεπεστέραν τῆς συνήθους».

Ἡ μωρὰ καὶ παιδαριώδης, ὅσον καὶ σκανδαλώδης, αὕτη πράξις, τῆς ὁποίας πρωταγωνισταὶ τυγχάνουσιν οἱ ἐν Χαλκηδόνι πῆξιντες τὴν παρ' ἡμῖν κεντρικὴν ἑδραν των Γάλλοι μοναχοὶ *Assomptio-nistes*, οἱ διάσημοι καταστάντες ἐν τῇ ἀνοσίᾳ τέχνῃ τοῦ συνδαυλίειν τὰς ἐμφυλίστους διενέξεις καὶ προκαλεῖν σκάνδαλα καὶ παραχάς, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ καταδικασθέντες εἰς διαρκὴ ἀειφυγίαν ἀπὸ τῆς ἰδίας πατρίδος ὡς ἐπιζήμια καὶ κακοποιὰ στοιχεῖα ἐπικίνδυνα διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, ἡ τοιαύτη, λέγομεν, μωρὰ καὶ παιδαριώδης, ὅσον καὶ σκανδαλώδης, πράξις, οὐδαμῶς ξενίσασα ἡμᾶς, διεγείρει ἀπλῶς τὸν βαθύτατον ἡμῶν οἶκτον.

Ὁ οἶκτος ἡμῶν οὗτος δὲν ἀπευθύνεται ὅμως πρὸς τὰ ἀκαταλόγιστα νευρόσπαστα, τὰ ὅποια, «σκευὴ ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν» ἐπὶ τούτῳ ἀκριβῶς τῷ σκοπῷ διαπλάττονται καὶ διαπαιδαγωγοῦνται, ὅπως, δηλαδή, «ὡς χαλκὸς ἡχῶν

καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον», ὧσιν οἱ φορεῖς καὶ κήρυκες τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀντευαγγελικῶν ἀξιώσεων τῶν παπῶν τῆς Ρώμης. Ἡ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Παρίσις γενομένη διάλεξις ὑπὸ τοῦ πρώην γάλλου ὑπουργοῦ κ. *La-nessant* περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ δράσεως καὶ τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ τῶν ἱεραποστόλων τοῦ παπισμοῦ, τῆς ὁποίας διαλέξεως περίληψιν καταχωρίζομεν ἐν τῷ παρόντι τεύχει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» — καὶ ἐφ' ἧς ἡ μυσάρᾳ ἐν Κοντοσκαλίῳ ἀπόπειρα, λίαν ἐπικαίρως, ἐπιχέει νέον φῶς — διαλύει μετὰ κύρους πᾶσαν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀμφιβολίαν.

Ἀλλὰ, πρωτίστως καὶ κυρίως, ὁ βαθύτατος ἡμῶν οἶκτος ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς πραγματικοὺς ἐνόχους, πρὸς τοὺς ἡγουμένους τῆς παρὰ τὸν Τίβεριν Ἐκκλησίας, οἵτινες, ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς μεγαλαυχοῦντες ἰσχυρίζονται ὅτι μόνον διετήρησαν ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ ἀρχεγόνῳ ἀγνότητι τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, οὐδαμῶς ὀκνοῦσιν ἵνα, ἄνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, χρησιμοποιοῦσιν ἀναφανδὸν *urbi et orbi*, καὶ δὴ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεανθρώπου, τὸ ψεῦδος, τὴν κибδηλίαν καὶ τὴν ἀγυρτεῖαν. Φοβούμενοι ὅμως ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸ φῶς τῆς ἀληθείας — καίπερ ἡ ἀλήθεια ἐστὶν ὁ Χριστὸς — δὲν τολμῶσι νὰ παρουσιασθῶσι παρὰ τοῖς λαοῖς ἐκείνοις ὧν ἐπιβουλεύονται τὴν θρησκευτικὴν συνειδήσιν, ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν μορφήν καὶ στολήν, ὡς κάλλιστα εἰδότες τὸν ἀποτροπιασμὸν ὃν προκαλεῖ καὶ ἡ ἀπλὴ αὐτῶν ἐμφάνισις. Ἀλλὰ περιβαλλόμενοι τὴν πανοπλίαν τοῦ διαβόλου, τὸ ψεῦδος, μετεμφιέζοντες δὲ, ὡς ἐν Ἀπόκρεφ, τὰ ὄργανά των διὰ τοῦ σχήματος τῶν ὀρθόδοξων κληρικῶν καὶ ἐπιβάλλοντες αὐτοῖς, πρὸς τὸ θεαθῆναι, τὴν ἀπομίμησιν τοῦ τελετουργικοῦ μέρους τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, βαυκαλίζονται ὑπὸ τῆς αὐταπάτης (τῆς προδιδούσης τὸ μέτρον τῆς διαυγείας καὶ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ νοῦς αὐτῶν) ὅτι διὰ τοιούτων μικροκουτοπονήρων τεχνασμάτων — τῶν μόνον τοῖς ἐξ ἐπαγγέλματος φαύλοις καὶ ἀγύρταις προσιδιάζοντων — θὰ κατωρθώσωσι νὰ φενακίσωσι τὸν ὀρθόδοξον ἐλληνικὸν λαόν, διὰ τὸν ὅποιον κατὰ τὰς ιδέας αὐτῶν «οἱ τύποι εἶναι τὸ πᾶν» καὶ ὅτι οὕτω θὰ ἄρξωνται ἐπὶ τέλους, μετὰ ὑπερχιλιετῆ προσδοκίαν, προσλαμβάνοντα σάρκα καὶ ὅσπᾳ τὰ

περί ἀναστηλώσεως, ὑπὸ χριστιανικὸν τύπον, τῆς παγκοσμίου μονοκρατορίας τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρικῆς Ρώμης ὄνειρά των.

Δὲν ἐνέκυψαν, φαίνεται, «οἱ δοῦλοι τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ», οἱ οὐδὲν μαθόντες καὶ οὐδὲν ἀπομαθόντες, καθὼς καὶ οἱ ὁπαδοὶ αὐτῶν, εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας. Διότι, ἄλλως, θὰ ἐγίνωσκον ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὰς ἀντευαγγελικὰς καὶ ἀντικανονικὰς ἀξιώσεις των, οὐδ' ὅτε, ἐν τῷ λατινοκρατούμενῳ Βυζαντίῳ, ὁ ἐπίσημος ἐπίτροπος τοῦ πάπα καρδινάλιος Πελάγιος ἐθέσπιζε τὴν θανατικὴν ποινὴν κατὰ παντὸς ὀρθοδόξου, κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ, μὴ ἀναγνωρίζοντος τὸν πάπαν, καὶ μὴ μνημονεύοντος ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ ὀνόματός του. Θὰ ἐγίνωσκον οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὰς παπικὰς ἀξιώσεις, οὐδ' ὅτε οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες ἐπέζον αὐτὸν, χάριν ὑλικῶν ὠφελημάτων, πρὸς τοῦτο, ἅτε τῶν παπῶν ὑπισχνουμένων πρὸς αὐτὸν, καταποντιζόμενον, σανίδα σωτηρίας, ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς ἐξουσίας τῆς «λατινικῆς καλύπτρας» ἐν τῇ πρώτῃ ἑδρᾷ τῆς Ὀρθοδοξίας. Θὰ ἐγίνωσκον οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς, ἐν Κύπρῳ, ἐν Κρήτῃ, ἐν ταῖς λοιπαῖς νήσοις καὶ ταῖς παραλίαις χώραις τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους, προέκρινε, κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας τῆς Φραγκοκρατορίας, νὰ μαρτυρῇ καὶ νὰ σφαδάζῃ μᾶλλον ὑπὸ τὸ χαλυβδινὸν πέλημα τοῦ παπικοῦ ζυγοῦ, παρὰ νὰ ἀπεμπωλίσῃ τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ συνειδήσιν. Θὰ ἐγίνωσκον, ὅτι ἡ Ἑκκλησία Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸ ποίμνιον αὐτῆς ὑπέστησαν καρτερικῶς, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ, ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ὅλας ἄχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, τοὺς ἐμπυσμούς, τοὺς κολαφισμούς, τὰς μαστιγώσεις, τὴν χολὴν καὶ τὸ δῆος, τὸν σταυρικὸν θάνατον, δι' ὧν δὲν ἔπαυσε νὰ ἀνισταυροῖ αὐτὴν, ἐν πάσῃ προσφύρῳ εὐκαιρίᾳ, ἡ Ρωμάννα Ἑκκλησία καὶ πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτῆς μορφούμενοι καὶ διαπνεόμενοι· εἰς πάσας τὰς ὑπύλους προσκλήσεις καὶ ὑποσχέσεις τοῦ παπισμοῦ μίαν καὶ μόνην ἀείποτε καὶ ἀπαρεγκλίτως διδόντες ἀπάντησιν, τὴν τοῦ Λυτρωτοῦ πρὸς τὸν πειράζοντα αὐτὸν διάβολον «ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ».

Ταῦτα πάντα τὰ ἱστορικὰ διδάγματα ἂν ἐγίνωσκον καὶ ἐμελέτων οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν, δὲν θὰ προεκάλουν ὅλως περιττὰ σκάνδαλα «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι», φανταζόμενοι ὅτι δι' ἐνὸς ἢ καὶ διὰ μυριάδων φαρισαϊκῶν φυλλαδίων θὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ σκιά κἄν ἐκείνων ἀπερὶ τόσον διακαῶς ὀνειροπολοῦσιν.

Ἐὰν ὅμως εἰλικρινῶς καὶ εὐαγγελικῶς ἐπιποθοῦσι τὴν κατὰ Χριστὸν ἑνωσιν τῶν Ἑκκλησιῶν, περιττὴ ὅλως ἡ προσφυγὴ εἰς μέτρα ἡκιστα μὲν συνάδοντα πρὸς τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, πάντῃ δὲ ἀνεπιτήδεια πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθουμένου καὶ μόνον ἀνεξιτήλως κηλιδοῦντα τοὺς εἰς ταῦτα ἐκτρεπομένους. «Ἀποθέμενοι πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις, μὴ περιπατοῦντες ἐν πανουργίαις, μηδὲ συγκοινωνοῦντες τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους», ἀποσκορακίσαντες δ' ἅμα τὸν τυφώδη καπνὸν τῶν ἀναμνήσεων τῆς ἐθνικῆς Ρώμης, καθὼς καὶ «πᾶσαν κοσμικὴν ἐπιθυμίαν», οἱ ἐπίσκοποι τῆς παλαιᾶς Ρώμης ἀρκεσθήτωσαν ἵνα ὥσι πρῶτοι ἐν ἴσοις, μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, συνωδὰ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς διατάξεις, ἐπανερχόμενοι ἐπὶ τῇ βάσει τούτων, ἀπλῶς καὶ καθαρῶς, εἰς τὸ πρὸ τοῦ Σχίσματος τῶν Ἑκκλησιῶν δογματικὸν καὶ κανονικὸν ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς.

Ἰδοὺ ἡ πλατεῖα καὶ βασιλικὴ ὁδὸς ἡ ἀγρυσα εἰς τὴν ποθεινὴν ἑνωσιν τῶν Ἑκκλησιῶν.

Τὸ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν».

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἐξοδος τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων προιμίωντων τὸν ἐκπατρισμὸν (καίτοι ἐπὶ ὀλοσχερεῖ ὑλικῇ αὐτῶν καταστροφῇ) τοῦ ἐκβουλγαρισμοῦ καὶ τῆς ἀπὸ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀποστασίας. Ὁ ἐκπατρισμὸς οὗτος κατέστη εἰς ἄκρον δυσχερὲς καὶ ἐπικίνδυνος, καθόσον, ὥς ἐκ τῆς στάσεως τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν, τὰ πάντα μετερχομένων πρὸς συγκράτησιν τῶν ἐκπατριζομένων, οὗτοι ἀναγκάζονται νὰ διέρχωνται λάθρα, δίκην δραπετῶν, τὴν μεθόριον γραμμὴν διὰ ξηρᾶς, ἐν μέσῳ χειμῶνι, τὰ πάνδενα ὑφιστάμενοι.

Οὕτω τῇ 1 Μαρτίου, 97 οἰκογένειαι ἐκ Καβακλῆ, ἐτράπησαν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν μεθόριον γραμμὴν διὰ μέσου δυσβάτων ἀτραπῶν, ὅπως μὴ παρακωλυθῶσιν ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν φρουρῶν. Μόλις ὅμως ἐφθασαν εἰς τὸ ὄρος Σακάρ (διακλάδωσιν τῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Αἵμου), κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἐνσκηψάσης χιονοθυέλλης. Καὶ μία μὲν οἰκογένεια, ἡ τοῦ Ἰωάννου Ζούλα, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς, 14ετοῦς ἄρρενος καὶ δύο μικροτέρων θηλέων, ἀποψυγεῖσα τέλεον, ἀπέθανε· τὴν αὐτὴν δὲ τύχην θὰ ὑφίσταντο καὶ πολλαὶ ἄλλαι, ἂν οἱ Ὀθωμανοὶ στρατιῶται τῆς πλησιοχώρου φρουρᾶς δὲν ἐσπευδόν τῇ ἐπαύριον πρὸς ἀρωγὴν των καὶ ὠδήγουν εἰς ἐγγὺς κειμένην κώμην, ἔνθα ἔτυχον περιθάψεως, αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν φερόντων ἐπ' ὧμων πολλὰ ἐκ τῶν τέκνων τῶν ταλαιπώρων φυγάδων ἅτινα ἠδυνάτουσαν νὰ βαδίσωσι.

Ἡ γενναιοφύρων καὶ φιλάνθρωπος αὕτη συμπεριφορὰ τῆς ὀθωμανικῆς φρουρᾶς, ἡ ὑπερτέρα παντὸς ἐπαίνου, οὐ χρήζει σχολίων.

*

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων μακεδονικῶν κομῶν καὶ χωρίων τῶν ἐξαναγκασθέντων ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἐξαρχίαν, κατελέγετο καὶ ἡ ἐν τῇ πεδιάδι Σερρών εἰς τρίωρον ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπόστασιν, κειμένη Ἑλσιαννὴ οἰκουμένη ὑπὸ 160 Ὀρθοδόξων οἰκογενειῶν καὶ 60 μωαμεθανικῶν.

Οἱ κομιτατζήδες, ἐκδιώξαντες τοὺς ὀρθοδόξους ἱερεῖς τῆς κώμης, εἶχον ἐγκαθιδρύσει ἐν αὐτῇ ἕτερον ἐξαρχικὸν τοιοῦτον χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου ἐπισκόπου Νευροκοπίου.

Ἄλλ' ἦδη, τῆς τρομοκρατικῆς πίεσεως τῆς ἀσκουμένης ὑπὸ τῶν Βουλγάρων συμμοριτῶν συντριβείσης χάρις εἰς τὰ σύντονα μέτρα τὰ ληφθέντα ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως πρὸς περιφρούρησιν τῶν νομοταγῶν καὶ φιλοσύχων πληθυσμῶν, οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλσιαννῆς ἀναθαρρήσαντες, προσήλθον, δι' ἐπιτροπῆς, τῇ 20 Φεβρουαρίου πρὸς τὸν μητροπολίτην Σερρῶν, τὸν νόμιμον αὐτῶν ποιμενάρχην, ἐξαιτούμενοι ἐν ὀνόματι ἀπάντων τῶν συνεχωρίων των, προφορικῶς τε καὶ ἐγγράφως, ὅ-

πως, συγχωρῶν τὴν προσωρινὴν ἀποπλάνησίν των, ἀποδεχθῇ τὴν ἐπάνοδόν των εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς αὐτῶν Ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας καὶ μεταβῇ εἰς τὴν κώμην των ὅπως ἐπευλογήσῃ τοὺς κατοίκους καὶ διευθετήσῃ τὰ κατ' αὐτήν.

Ἡ πρὸς τὸν πανιερ. Μητροπολίτην Σερρῶν ἐπιδοθεῖσα ἀνοφορὰ τῶν κατοίκων ἔχει ὡς ἐξῆς:

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα τὸν μητροπολίτην Σερρῶν Κύριον Κύριον Γρηγόριον.

Σεβασμιώτατε,

Οἱ εὐσεβῶς ὑπογεγραμμένοι κάτοικοι τοῦ χωρίου Ἑλσιαννῆ καὶ ὁπῆροι Ὀθωμανοὶ, κληρονομήσαντες παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν τὴν ἀρεσίωσιν καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησίαν, τοῦτο μὲν ὑποκύψαντες εἰς τὰς ἐκ μέρους τῶν εἰδεχθῶν ἐχθρῶν τῆς φιλάτης πατρίδος ἐνασκηθείας ἐπ' ἡμῶν πολυειδέεις πιέσεις καὶ ἐκδικήσεις, τοῦτο δὲ ἐγκαταλειφθέντες εἰς τὰς ἰδίας ἐαυτῶν ἀσθενεῖς δυνάμεις, πρὸς ἀποσβῆσιν ἀναπορεύκτου καταστροφῆς, ἐκόντες ἄκοντες, ἐν βαρυχλούσῃ καρδίᾳ, πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους, ἀπεσκιρτήσαμεν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας.

Ἡδὲ ὅμως, χάρις εἰς τὰς συνετὰς νοουσίας τέκνων πιστῶν τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἑκκλησίας ἐμπνευσάντων ἡμῖν τὸ προσῆκον θάρρος, φρονηματισάντων καὶ διαφωτισάντων ἡμᾶς καταλλήλως, ἐν συντριβῇ καρδίας καὶ μετανοίᾳ προσερχόμενοι εἰς τὴν ἐλληνικὴν Ὀρθόδοξον μητρόπολιν, δηλοῦμεν εὐλικρινῶς ὅτι ἐπανερχόμεθα, οἰκιοθελῶς καὶ ἀπαραισίστως, εἰς τὰ πατρία καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς φιλοστόργου μητρὸς ἡμῶν Ἑκκλησίας, τῆς ὁποίας ἐξαιτούμεθα εὐλαβῶς τὴν μεγαθυρίαν καὶ ἐπιείκειαν.

Ἀπεκδεχόμενοι δὲ τὰς πατρικὰς εὐλογίας καὶ εὐχὰς τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος, καθικετούμεν Αὐτὴν ὅπως ἀγαθυνθῇ νὰ ἐπισκεφθῇ λίαν προσεχῶς τὸ χωρίον ἡμῶν, καθαρῶς καὶ εὐλογήσῃ ἅπαντας τοὺς κατοίκους σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἐν τῇ ἀκραδάντῳ πεποιθήσει ὅτι τοῦ λοιποῦ ἅπαντες· ἐσόμεθα τέκνα πιστὰ καὶ ἀφωσιμένα τῆς Ἀγιωτάτης καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ὀρθοδόξου καὶ Ἑλληνικῆς Ἑκκλησίας.

Ὑποσημειούμεθα βαθυσεβῶς.

Ἐν Ἑλσιαννῇ τῇ 20 Φεβρουαρίου 1907.

Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος
τέκνα πειθήνια

Οἱ πρόκριτοι τοῦ χωρίου.

Ἰωάννης Μπέγου, Δημήτριος Τάνης, Τάνης Νάτσιου, Παπαδημήτριος, Νικόλαος Καζάκης, Δημήτριος Ἀγγέλου, Μήλιος Παναγιώτου, Δημήτριος Μανώλας, Βασίλειος Γούση, Ἀγγελος Τερζή, Πέτρος Ντόνας, Νικόλαος Ζίλιου, Νικόλαος Κάμας, Ἰωάννης Ἀθ. Μόσχος, Δημήτριος Χαβαλές, Κώστας Ἰωάννου, Κωνσταντῖνος Ἀγγέλου, Ζτέργιος Μπιζάνη, Ἀντώνιος Μπιζάνη, Ἰωάννης Ζορμπάς, Ἰωάννης Γκρούγιος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος Balkanska Tribuna τῆς 8 Ἰανουαρίου.

Τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα τῶν Βουλγάρων

«Ὅταν ὁ Πρίγκηψ διεκήρυξε τὴν πίστιν αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐθνικὸν πνεῦμα τῆς Βουλγαρίας, οἱ ὑπουργοὶ ἔσπευσαν πρὸς τιμὴν του νὰ τελέσωσιν ἑορτὴν καὶ πικρῶς νὰ ἐκδηλώσωσι τὸ πατριωτικὸν τοῦτο πνεῦμα. Διέταξαν πόλεμον κατὰ τῶν ἐλληνικῶν ἐκκλησιῶν καὶ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει· ὁ πόλεμος διεξήχθη ἀπηνῶς καὶ εἶχεν ἀπύκνισα ἀποτελέσματα.

«Αἱ ἐλληνικαὶ ἐκκλησίαι, ἡ μὲν μετὰ τὴν ἄλλην, περιῆλθον εἰς βουλγαρικὰς χεῖρας καὶ νέοι ἀνάδοχοι, ἐκλεγέντες μετὰ τῶν ἡρώων, ἐβάπτισαν αὐτάς διὰ βουλγαρικῶν ὀνομάτων. Ὅταν συντελέσθῃ ἡ καταστροφὴ τῆς Φιλιππουπόλεως καὶ ἐξασφαλισθῇ ἡ νίκη, ἐσκέφθησαν ὅτι ἡ νέα αὕτη νίκη ἦτο ἀξία νὰ ἑορτασθῇ διὰ μεγάλης φωταψίας. Καὶ οὕτως ἐκάν ἡ Ἀγχίαλος».

Ἐκ τοῦ παρισινοῦ Siècle τῆς 8 Μαρτίου. (Περὶ τῆς δράσεως τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καθολικοῦ κλήρου).

«Ὁ κ. J. Lanessan (γάλλος βουλευτὴς καὶ πρῶτον ὑπουργὸς Σ. Σ. Ε. Α.) ἐν διαλέξει αὐτοῦ γενομένη χθὲς ἐν τῇ «σχολῇ τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν μελετῶν» ἐπρὸς ματεύθη τὸ ζήτημα «περὶ τῆς προστασίας τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καθολικῶν». Ὁ πολιτικὸς ἡμῶν διευθυντὴς διεζωγράφησε μετὰ τῆς γνωστῆς δυνάμεως τοῦ λόγου του καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει ἐγγράφων ἀπεδείξεων, τὴν ἐκεῖ δράσιν τοῦ καθολικοῦ κλήρου καὶ τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς τῆς Γαλλίας ἐπιρροήν.

«Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀποκλειστικὸν ἀντικείμενον τῶν καθολικῶν ἱεραποστόλων ἐν τῇ Ἀνατολῇ—εἶπεν ὁ κ. Lanessan— εἶναι ὁ θρησκευτικὸς προσηλυτισμὸς. Ὁρμώμενος ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ θρησκεία του εἶνε ἡ καλλίστη πρῶτον καὶ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἀδυνατεῖ νὰ εὐημερήσῃ ἐκτὸς αὐτῆς, ὁ καθολικὸς ἱερεὺς ὡς μόνον μέριμναν ἔχει τὴν διάδοσιν τῆς παρὰ τοῖς λαοῖς καὶ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τῆς βίας, ἂν διαθέτῃ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Ἐμορφώθη ἀποκλειστικῶς πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ πρὸς ἐπιτέλεισιν

του δὲν θὰ ἀνταχαιτισθῇ ὑπ' οὐδενὸς κωλύματος, νομίζων ὅτι κατὰ τὸ μέτρον τοῦ ζήλου του ἀντιμετρηθήσεται αὐτῷ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

»Ἀπλῇ ἐπιτροχάδην ἐπισκόπησις τῆς δράσεως τοῦ καθολικοῦ κλήρου, ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ἀντικείμενον καὶ ὁ ἀποκλειστικὸς σκοπὸς ὃν ἐπιδιώκουσι.

»Ἐξ Ἰαπωνίας ἐκδιώκονται ἔνεκα τῆς βίας πάλιν εἰς τὴν ἐπιδίδονται κατὰ τῆς θρησκείας τοῦ τόπου. Ἐν Σινικῇ καὶ ἐν τῇ Ἰνδοκίνῃ, ἀνεκτοὶ γενόμενοι κατ' ἀρχάς, καταδιώκονται ἀκολούθως διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Ὅτε δὲ οἱ Ἰησοῦται ἀπεπειράθησαν νὰ φανῶσι διαλλακτικώτεροι, ὁ πάπας ἀπεδοκίμασε τὴν πολιτείαν αὐτῶν ταύτην.

«Τὰ γενόμενα ἐν τῇ Ἀπὼ Ἀνατολῇ ἐπικυβερτῶνται ταῦτοσήμερον καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἡ δράσις τοῦ καθολικοῦ κλήρου, διευθυνομένη ἐν πρώτοις κατὰ τῶν μὴ χριστιανῶν, ἐστράφη ἀκολούθως κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐξαναγκασθείσης εἰς ἄμυναν.

»Πάντες οἱ ἐν Ἀνατολῇ λαοὶ καταπολεμοῦσι τὸν καθολικὸν προσηλυτισμὸν, ὡς ἐπιβουλευόμενον τὴν θρησκείαν αὐτῶν τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν βᾶσιν τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν.

»Ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ ὁ πολιτισμὸς μας καθιστῶσιν ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει ἀδιαφόρους πρὸς τὸν θρησκευτικὸν προσηλυτισμὸν. Παρ' ἡμῖν ὁ καθολικὸς, ὁ διχαρτυρόμενος, ὁ Ἰουδαῖος, διακρίνονται μόνον ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν τῆς λατρείας τῶν ἐντὸς τῶν εὐκτηρίων οἰκῶν· ἐκτὸς δ' αὐτῶν εἰσὶν ἀπαράλλακτοι, ὑποκείμενοι εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους καὶ εἰς τὸν αὐτὸν κοινωνικὸν ὀργανισμόν.

»Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐνθα, ὁ καταπολεμῶν τὴν θρησκείαν, προσβάλλει, ταῦτοχρόνως, τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κοινωνικὸν ὀργανισμόν αὐτῶν· καὶ ἐν τοῦτο ἔγκειται ὁ πολιτικὸς κίνδυνος τοῦ καθολικοῦ προσηλυτισμοῦ διὰ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς.

»Ἐνταῦθα ἀναπτύσσει ὁ ρήτωρ, διὰ παραδειγμάτων, τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα καὶ τοὺς ἀλληλοσπαραγμοὺς ὅς προυκάλεσεν ὁ προσηλυτισμὸς τοῦ καθολικοῦ κλήρου ἐν ταῖς διαφόροις χώραις τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς. Μεθ' αὐτῶν ἐξακολουθεῖ.

«Καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ συνέβη τὸ αὐτό.

»Ἐν Παλαιστίνῃ, οἱ χριστιανοὶ ἀπῆλθον μεγάλῃς ἐλευθερίας πρὸ τῶν σταυροφορίων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀλώσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Χαλίφου Ὁμάρ. Ἡ βαρβαρότης τῶν Σταυροφόρων, οὐ μόνον κατὰ τῶν μὴ χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτῶν τούτων

τῶν ὀρθοδόξων, προυκάλεσε τὴν μετὰ ταῦτα ἀντί-
δρασιν.

» Ὁ παπισμὸς περὶ ἓν μόνον μεριμνᾷ·
πῶς νὰ ἐξολοθρευθῇ, τοὺς μὴ χριστιανοὺς
καὶ τὸν ὀρθόδοξον χριστιανισμόν. Οὐ-
δεὶς λόγος ἰσχυρῶς ποτε νὰ ἐπιφέρῃ τροπο-
ποίησιν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ αὐτοῦ τῇ κατα-
τεινούσῃ ἀείποτε εἰς ἐπίτευξιν τοῦ διπλοῦ
τούτου σκοποῦ του.

» Καὶ ἡ πολιτικὴ αὕτη τοῦ παπισμοῦ ἐ-
φημερόσθη, ἀείποτε, κατὰ γράμμα ὑπὸ τῶν
ἐν τῇ Ἀνατολῇ καθολικῶν ἱερέων.

» Ἀλλ' ἡ πολιτικὴ αὕτη ὑπῆρξε πάντοτε ἐκ δια-
μέτρου ἀντίθετος πρὸς τὰ πραγματικά συμφέροντα τῆς
Γαλλίας Ἀλλὰ τούλάχιστον ἐξυ-
πηρέτησεν αὕτη τὰ συμφέροντα τῆς γαλλικῆς γλώσ-
σης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῆς; Τὰ γεγονότα ἀπαν-
τῶσιν ἀρνητικῶς.

Ἐνταῦθα ἐκτίθεται ἡ ἐν τῇ Ἀπὼ Ἀνατολῇ στάσις τοῦ
καθολικοῦ κλήρου ἀποφεύγοντος τὴν διδασκαλίαν τῆς γαλλι-
κῆς γλώσσης, ἵνα μὴ παραβλαφθῇ ὁ παρ' αὐτῶν διενεργούμε-
νος θρησκευτικὸς προσηλυτισμὸς· ἐν τῇ γαλλικῇ μάλιστα Κο-
χιγγίνῃ ἀποκρούσαντος καὶ αὐτὴν τὴν κυβερνητικὴν ἐπιχορή-
γησιν τὴν παρεχομένην αὐτῇ ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς διδασκαλίας τῆς
γαλλικῆς.

» Καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ δὲ οὐδαμῶς συνεβάλλοντο
πρὸς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, καθόσον
μέχρι τῶν μέσων τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος
δὲν εἶχον σχολὰς· καὶ ἂν ἐλάλειτο ἐν Σμύρνῃ ἡ γαλλι-
κὴ γλῶσσά, τοῦτο ὠφέλειτο εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἡμῶν
ἐπικράτησιν, τὴν προκύψασαν ἐκ τῶν συμβάσεων τοῦ
1535. Ἀπὸ τῶν μέσων δὲ τῆς 19' ἑκατονταετηρίδος, ἡ
γαλλικὴ διδάσκεται ἐν ταῖς ὀθωμανικαῖς καὶ ἐν ταῖς ἐλ-
ληνικαῖς σχολαῖς, τὰς ὁποίας οἱ γονεῖς προτιμῶσιν, ὡς
μὴ παρενοχλοῦσας τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν
μυθνητῶν, ἐνῶ εἰς τὰς σχολὰς τῶν καθολικῶν
κληρικῶν συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Καὶ ἐν
αὐτῇ τῇ Βηρυτῷ, οἱ φοιτηταὶ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς
παρκαπονοῦνται κατὰ τῶν προσηλυτιστικῶν ἐνεργειῶν
τῶν Ἰησοῦιτῶν.

» Αἱ σχολαὶ λοιπῶν τῶν καθολικῶν κληρικῶν εἰσὶν
ἐπιβλαβεῖς μὲν διὰ τὴν πολιτείαν καὶ τὸν θρησκευ-
τικὸν προσηλυτισμὸν αὐτῶν, οὐδεμιᾶς δὲ σχεδὸν ὠφε-
λείας πρόξενον ὡς πρὸς τὴν διάδοσιν τῆς γαλλικῆς
γλώσσης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ δὲ ἐπ' αὐτῶν προ-
στασία τῆς Γαλλίας, οὐχὶ μόνον δὲν μᾶς ὠφελεῖ, ἀλλὰ
μᾶς βλάπτει, καθόσον καθιστᾷ τὴν Γαλλίαν ὑπεύθυ-
νον διὰ τὴν πολιτείαν καὶ τὰς προσηλυτιστικὰς ἐνερ-
γείας τῶν καθολικῶν κληρικῶν.

» Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀρθῇ αὕτη. Οἱ Γάλλοι κληρικοὶ
δέον νὰ προστατεύωνται ὡς ἄπλοὶ γάλλοι πολῖται·
ἀλλ' οὐχὶ ὡς προσηλυτισταί, ἀπαλλασσομένης οὕτω
τῆς Γαλλίας, ἐνώπιον τῶν ἰθαγενῶν, τῆς εὐθύνης διὰ
τὰς παρεκτροπὰς τὰς διαπραττομένας, ἐν τῇ θέρμῃ
τοῦ προσηλυτιστικοῦ ζήλου, ὑπὸ τῶν καθολικῶν κλη-
ρικῶν

» Τόσον ἐν τῇ Ἀπὼ Ἀνατολῇ, ὅσον καὶ ἐν τῇ
Ἀνατολῇ, ἡ Γαλλία δύναται νὰ καλλιεργῇ τὴν ἐπιρ-
ροήν της διὰ λαϊκῶν σχολῶν, δι' ἱατρῶν, νοσοκομείων
κτλ. πολλῶ ἀποτελεσματικώτερον παρὰ διὰ κληρικῶν.
Οὗτοι κατεδείχθησαν ἀπολύτως ἀνίκανοι νὰ προσηλυτί-
σωσιν ὁπαδοὺς ἐκ τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων, οὓς θὰ
ἐφελκύσωσιν αἱ λαϊκαὶ σχολαὶ μας, αἱ ἱατρικαὶ κτλ.
ἐπ' ἀγαθῷ τόσον τοῦ γαλλικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ
ἐμπορίου ὅσον καὶ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

» Εἰς τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον τὸ παριστάμενον
κατὰ τὴν διάλεξιν ἐνεποίησαν βαθυτάτην αἴσθησιν τὰ
ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Lanessan οὕτινος αἱ τελευ-
ταῖαι λέξεις ἐκκλύφθησαν ὑπὸ ζωντῶν ἐπευφημιῶν».

Σ. Σ. Ε. Α. Τὸ κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυ-
ριακὴν τολμηρὸν σκάνδαλον, τὸ προκλη-
θὲν ὑπὸ δύο καθολικῶν κληρικῶν ἐντὸς
τοῦ ἐν Κοντοσκαλίου ἱεροῦ ναοῦ τῆς Πα-
ναγίας Ἐλπίδος, περὶ οὗ τὸν προσήκοντα
ποιούμεθα λόγον ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ
καὶ ὁπερ, ὡς ἐκ θαύματος, δὲν ἔσχε σοβαρὰς
δυνεπείας διὰ τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ, πρό-
κειται περιφανὲς μαρτύριον τῆς ἀληθείας
τῶν λόγων τοῦ κ. Lanessan.

ΡΩΣΣΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ ΓΝΩΜΗ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς

Τὸ ἔγκριτον ρωσικὸν περιοδικὸν τῆς ἐν Πετρο-
πόλει θεολογικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ τεύ-
τῃ 9 φεβρουαρίου τὸ ἐξῆς σπουδαιότατον ἄρθρον, οὗ
μετάφρασις ἀπεστάλη καὶ ἡμῖν καὶ οὗ δημοσιεύομεν
ὅσα μέρη δυνατόν νὰ ἐκδοθῶσιν· «Ἡ ἐν Κωνσταντινου-
πόλει Ἐκκλησία διέρχεται χαλεπὰς καὶ παραχώ-
δεις ἡμέρας! Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐντείνει ὅλας αὐ-
τῆς τὰς δυνάμεις πρὸς υπεράσπισιν τῶν δικαίων
αὐτῆς· πείσμονα καὶ ἀπελπιστικὸν διεξάγει ἀγῶνα
πρὸς διατήρησιν τῶν ἀνέκαθεν ἀνηκόντων αὐτῇ προ-
νομίων. Καὶ ἄλλοτε ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη-
σία ὑπέστη παντοσείδεις δοκιμασίας καὶ τωρούς,
ἀλλ' ὅ,τι τελεῖται σήμερον εἰς τὴν τοῦ Αἵμου Χερ-
σύνησον ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν τῶν δεδοκιμα-

σμένων καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως ἐργαζομένων ὑπερ-
πιστῶν αὐτῆς. Προπηλακισμοὶ καὶ ὕβρεις πικρὸς εἶ-
δους καὶ ἀπειλὴ ἀκόμη πρὸς ἐξόντων τῶν ὀρθο-
δόξων ἐλλήνων — ἰδοὺ τί ἀκούεται κατὰ τῆς Με-
γάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐκ μέρους λαῶν εὐερ-
γετηθέντων πρὸς αὐτῆς, ἐκ μέρους πνευματικῶν αὐ-
τῆς τέκνων, ἅτινα ἀνέθρεψε καὶ διέσωσεν αὕτη κατὰ
τὰς πονηρὰς ἡμέρας τοῦ θλιβεροῦ αὐτῶν περὶ λθόντος
καὶ εἰς ἃ ἔδωκε τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, ἔδωκε
τὸ φῶς τῆς ἀληθοῦς παιδείας. Ἀλλὰ φεῦ! Κεχῶς τὰ
φυσικὰ πρόσωπα, οὕτω καὶ ἔθνος ὅλον ἐλησμονήσεν
ἤδη τί ὀφείλει εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ μητέρα·
ἐθεώρησαν ὡς μηδὲν τὰς τοσαύτας αὐτῆς ἐκδουλεύ-
σεις καὶ, ἀντὶ εὐγνωμοσύνης, μολύνουσιν αὐτὴν δι'
ἀτιμίας· ἔτοιμοι δὲ εἰσιν εἰς πᾶσαν ἐναντίον αὐτῆς κα-
κουργίαν. Τὸ εὐεργετηθὲν ὑπ' αὐτῆς βουλγαρικὸν ἔθνος
δικαλέπει νῦν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς μόνον τὸ περι-
φημον «Φανέριον», ἐπιλανθάνομενον, ὅτι τὸ Φανέριον
τοῦτο οὐδὲν ἐποίησεν αὐτῷ κακόν, ἀλλὰ τούνκντιον
ὅτι διὰ τῆς μεσιτείας τῶν ἀριστοκρατικῶν ἐλληνικῶν
οἰκογενειῶν ἐπὶ σειράν αἰώνων διεφύλαξεν εἰς τοὺς βουλ-
γάρους καθὼς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ρωμαιοὺς ραγιαδες
τὰ πολιτικὰ αὐτῶν προνόμια, σῶσαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς
ἀλλοδοξοῦ προπαγάνδας καὶ εἰς ἵσση μοῖραν διένειμε
καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς πνευματικοὺς θησαυροὺς, οὓς διε-
τίθει. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἀμερόληπτον καὶ ὁμοιόμορπον
στάσιν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἀπέ-
ναντι τῶν ἐλλήνων, καὶ ἀπέναντι τῶν βουλγάρων,
καὶ ἀπέναντι τῶν σέρβων, καὶ ἀπέναντι τῶν ρωμοῦ-
νων, κατάρθωσαν οἱ τελευταῖοι νὰ διατηρήσωσι μέχρι
τῆς 18^{ης} ἑκατονταετηρίδος τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν μη-
τρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, καὶ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν.
Ἡδύναντο νὰ τυμβῇ τοῦτο εἴπερ οἱ Ἕλληνες κατεπίεζον
τοὺς βουλγάρους, ὡς διατείνοντι; Ἡ ἱστορία βεβαιοῖ
ἐντελῶς τὸ ἐνκντιον. Κυρίως οἱ Ἕλληνες ἔσωσαν τοὺς
σλάβους διὰ τῆς συμφιλιοτικῆς, ἀνεξιθρήσκου, ἐκκλη-
σιαστικῆς αὐτῶν πολιτικῆς. Ἐντελῶς ἄλλοις ἤθελεν
εἶναι ἡ θέσις τῶν τελευταίων, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ Οἰ-
κουμενικὸν Πάτριρχεον ἠκολούθει τὴν φυλετικὴν
πολιτικὴν, ἣν προσπαθοῦσι σήμερον νὰ ἐπιρρίψωσιν εἰς
αὐτό. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ τις ὅτι ὁ οἰκουμ. πατριάρ-
χος ἦν οὐ μόνον ὁ πνευματικὸς, ἀλλὰ καὶ πολιτικὸς
ἀντιπρόσωπος πάντων τῶν χριστιανῶν τῆς Τουρκίας.
Ἀρκεῖ νὰ γνωρίσῃ τις τὰς σχέσεις τοῦ κατακτητοῦ
τοῦ Βυζαντίου Μωάμεθ Β' πρὸς τὸν πατριάρχην Γεν-
νάδιον Σχολάριον ἢ νὰ μελετήσῃ τὰ σουλτανικά βερά-
τια πρὸς τοὺς πατριάρχας, ὅπως ἐννοήσῃ ὅποσον με-
γάλη ἦν ἡ ἐξουσία αὐτῶν καὶ πόσον εὐκόλως ἠδύ-

ναντο νὰ ἐξελληνίσωσι καὶ βουλγάρους καὶ σέρβους
καὶ ρωμοῦνους εἴπερ ἤθελον. Ἀλλὰ τὸ Οἰκουμενικὸν
Πάτριρχεον οὐδέποτε ἐπεδίωξε στενὰ φυλετικὰ συμ-
φέροντα, οὐδὲ κατεπίεζεν, οὐδ' ἐθασάνιζε τὰς διαφόρους
ἐθνότητας, αἵτινες ἀπετέλουν μέρος τῆς κυρίως ρω-
μαϊκῆς, δηλαδὴ ἐλληνικῆς, ραγιαδωσύνης, ἀλλὰ τούναν-
τίον προστάτευσεν καὶ ἐκείνων τὰ συμφέροντα, ὡς καὶ
τὰ τῶν ἐλλήνων, καὶ τὰ προνόμια, καὶ παρείχε
καὶ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐλευθερίαν νὰ ζῶσι συμφώνως πρὸς
τὰς τοπικὰς αὐτῶν ἀνάγκας καὶ ἀπαιτήσεις, ἐξ ἵσου
μεριμνῶν διὰ τὴν πνευματικὴν κατὰστασιν ὅλου τοῦ
πνευματικοῦ αὐτοῦ ποιμνίου. Διὰ τῆς ἀνεκτικότητος
ταύτης τοῦ Φανέρου, τῆς προπηλακισμένης σήμε-
ρον, δύνανται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἡ πρᾶγματῶσις τῆς ἀπο-
καταστάσεως τῶν σλαβικῶν ἐθνῶν ἐν τῇ 18^ῃ ἑκατον-
ταετηρίδι. Ἡ ἀποκατάστασις αὕτη ἦν ἀδύνατον νὰ
πραγματοποιηθῇ εἴπερ τὸ Φανέριον ἐπεδίωκε τὸν
θρίαμβον τοῦ ὅλου ἐλληνικοῦ εἰς ζημίαν τῶν σλαβῶν.
Τοῦτο ὅμως οὐδέποτε συνέβη, διότι ἐδείχθη φίλος αὐ-
τῶν, ὅχι ἐχθρὸς· αὐτὸ ὑπερήσπιζε, πάντα τὰ διπλωμα-
τικὰ μέσα μεταχειρισθὲν, καὶ οὐδὲ πρὸ αὐτῆς τῆς δωρο-
δοκίης ὑποχωρήσαν. Χάρις εἰς τὸ Πάτριρχεον κυρίως,
ὅπερ τοσάκις ὑπερήσπισεν τοὺς χριστιανούς καὶ ἔσω-
σεν αὐτοὺς ἐκ καταστροφῆς, καὶ οἱ βούλγαροι καὶ ἄλλαι
ἐθνότητες τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου διετήρησαν τὰ ἐ-
θνικὰ αὐτῶν δίκαια καὶ προνόμια καὶ διεφύλαξαν
τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν, κατόπιν δὲ, μετὰ τὴν
πολιτικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν ἐπήρχετο συνεπῶς ἡ
θρησκευτικὴ αὐτῶν ἀνεξαρτησία. Δηλαδὴ συνέβη ἀκρι-
βῶς ἐκεῖνο, δι' ὅπερ εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται εἰς τὸ
Πάτριρχεον, διότι αὐτὸ προπαρεσκεύασεν τὴν ἀναγέν-
νησιν αὐτῶν, διαφυλάξαν αὐτοὺς ἐπὶ σειράν σκοτεινῶν
αἰώνων ἀπὸ ἐκφυλισμοῦ καὶ ἀνυπαρχείας. Πλὴν τούτων
ὅμως, τὸ Οἰκουμενικὸν Πάτριρχεον, κατὰ τὴν γνώ-
μην ἡμῶν, ἠδύναντο νὰ συμβιβασθῇ καὶ πρὸς τὴν ἐκκλη-
σιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν βουλγάρων, εἴπερ ἡ πρὸς-
κρησις αὐτῆς ἐπέζητεῖτο δι' ἄλλου τρόπου. Οὐδεμίαν
ἐπιτρέπεται ἀμφισβολία, ὅτι τὸ αἷτιον τῆς ἐρίδος ἔγ-
κεται ὅχι εἰς τὸ ὅτι οἱ βούλγαροι ἐπέζητησαν ἐκ-
κλησιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν (καθόσον ταύτην ἐπέζητη-
σαν καὶ οἱ σέρβοι, καὶ οἱ ρωμοῦνοι, καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ
βυζαντινοῦ), ἀλλ' εἰς τὸ ὅτι πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθησαν
πράνομα μέσα καὶ ἐτρέπησαν ἀντικανονικὴν ὁδόν. Τὸ
ζήτημα ἔγκειται οὐχὶ εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος,
ἀλλ' εἰς τὴν σφαλερὰν πραγματῶσιν αὐτοῦ. Καὶ πρὸς
τοὺς βουλγάρους ἠδύναντο νὰ δοθῇ ὅτι ἐδόθη εἰς τοὺς
Ἕλληνας, οἵτινες ἐκτήσαντο τὸ ἀνεξάρτητον τῆς Ἐκ-
κλησίας αὐτῶν. Ἀλλ' ἀτυχῶς οἱ βούλγαροι προύχω-

ρησαν πολὺ μακράν Τὸ Πατριαρχεῖον ἐργάζεται πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς παρχιασθείσης ἐκκλησιαστικῆς τῆξεως εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν καὶ Βουλγαρίαν, ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ τε τοῦ ἰδίου ὅσον καὶ τῶν ὑπολειφθέντων αὐτῷ πιστῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀπλῆς ἀναγραφῆς, ἣν ποιούμεθα, τῶν ἐπιτελεσάντων τὸ πρὸς πάσχοντας ἀδελφούς καθήκον, δέον νὰ σημειώσωμεν σήμερον ὅτι καὶ τινες ἕτεροι μικραὶ κοινότητες τῆς Ἀμερικῆς ἀπέστειλαν τὸν ἔρανον αὐτῶν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις κεντρικὴν ἐπιτροπείαν. — Μετ' ἐπαίνων πολλῶν ἀναφέρομεν τὰ ὀνόματα τῶν ἐν Ρωσσίᾳ ἐλληνικῶν κοινοτήτων **Μόσχας**, ἀποστειλάσης εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην 1250 φράγκα· **Ροστοβίου**, πεμψάσης 500 ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολ. Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ παθόντων καὶ 500 ὑπὲρ τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου· **Σεβαστοπόλεως**, 835 φράγκα πεμψάσης εἰς Ἀθήνας· καὶ τῆς κοινότητος **Βρασόβοῦ**, συνεισενεγκούσης 200 κορώνας ὑπὲρ τῶν προσφύγων, ληφθεῖσας ἤδη ἰένταῦθα. Τὸ συνιστῶν δὲ κοινότητάς τινας εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τοὺς ἐπαίνους ἐστὶν ὅτι προθυμοῦνται νὰ συντελέσωσιν ὑπὲρ εὐοδόσεως χριστιανικῶν ἔργων, ἐνῶ τοσαύτας ἔχουσιν ἀνάγκας· οὕτως ἡ ἐν Ροστοβίῳ φιλότιμος κοινότης, παρ' ἣ ἐπιτροπεία ἐξ ἐλληνίδων ἡθροισε τὸ σταλὲν ποσὸν, ἐπεμψε καὶ εἰς Ἀθήνας 1600 φράγκα — ἐνῶ δαπανᾷ πρὸς συντήρησιν παρεκκλησίου καὶ σχολῆς, ἔτοιμος δ' ἐστὶν εἰς οἰκοδομὴν ἰδίου ναοῦ καὶ κτιρίου σχολῆς ἐλληνικῆς. — Ἐκ δὲ Βρασόβοῦ μαρτυροῦμεν ὅτι καὶ τινες οἰκογενεῖαι προσφύγων ἐκ Βουλγαρίας ἐβοήθησαν ἢ ὀλιγάριθμος κοινότης πρὸς τὴν ἀλλαχὰ μετάβασιν.

Τοῦ λόγου δὲ νῦν ὄντος περὶ τῶν ἐν **Μόσχᾳ** ἐλλήνων, ἐκ καθήκοντος ἀναφέρομεν ὅτι, ποιησάμενος ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς τοὺς ἐν Μόσχᾳ ὁ πανοσλ. ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Βατοπεδινός, ἡγούμενος τοῦ Μετοχίου τοῦ Οἴκουμ. πατριαρχ. Θρόνου, προθύμους εὔρεν αὐτοὺς εἰς ἀρωγὴν, προσηγνέντος καὶ ἐν τούτῳ τοῦ ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου κλήρου· οὕτω τὸ Μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ὁ πανοσ. ἡγούμενος τοῦ

Μετοχίου τῆς τῶν Ἰδίων μονῆς ἀρχιμ. κ. Σωφρόνιος προσήνεγκον ἀνὰ 50 ρούβλια, οἱ ἀρχιμ. Ἰάκωβος Βατοπεδινός καὶ Παῦλος ἀνὰ 25, ὡς ἐδείχθησαν πρόθυμοι εἰς συνεισφορὰν καὶ οἱ ἐκ τῆς τῶν Ἰδίων μονῆς ἱερομόναχοι καὶ μοναχοί — Προσήνεγκον ἐπίσης ἀνὰ 50 ρούβλια οἱ ἀξιότιμοι κκ. Ἀδελφοὶ Ἰωάννου, καὶ Κουντούρης καὶ Σκουμπουρδῆς, — ἀνὰ 40, οἱ κκ. Σάκωφ καὶ Χατζηκώστα — καὶ τινες ἕτεροι μικρότερα ποσά.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικὴ ἄδεια. — Τοῖς ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίταις Σηλυβρίας καὶ Κολωνίας ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια ἀπελεύσεως τοῦ μὲν πρώτου εἰς Ἅγιον Ὄρος μετὰ τὰς ἐορτάς τοῦ ἁγίου Πάσχα, τοῦ δὲ δευτέρου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς προσκύνησιν τοῦ παναγίου καὶ ζωοδόχου Τάφου, πρὸ τῶν ἐορτῶν.

Μητρόπολις Αἴνου. — Χθὲς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Αἴνου κ. Ἰωακείμ, ὃν ἐπεσκέψατο οἱ κ. Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

Μητρόπολις Τυρολλῶν. — Τῇ τρίτῃ ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Τυρολλῶν καὶ Σερεντζίου κ. Νικηφόρος, ὃς ἐπὶ Συνόδου εὐχαριστήσας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ, ἐποίησατο καὶ τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ νεομισμένην εὐχαριστίαν κατὰ τὸ μέγα μῆνυμα.

Βιβλία χρῆσιμα. — Σπουδὴν ἐπίκαιρον, ὑπὸ πάντων ἔποψιν ἀξίαν συστάσεως, καθὼ μελέτης ἀξίαν, ἐδώροφόρησεν εἰς τοὺς ἀρχαιολογοῦντας καὶ τοὺς φιλόστοργους ὁ κράτιστος τῶν περ' ἡμῶν φιλόλογων κ. Πέτρος Ν. Παπαγεωργίου τὸ μικρὸν φυλλάδιον «Θεσσαλονίκης κατεσφραγισμένον βιβλίον ἀνοιχθέν». Κρίσις τῆς ἐφημερίδος «Γαλάτου» ἐκδοθεῖσα διὰ τοῦ προπαρελθόντος τεύχους τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἀπαλλάττει λόγων μακρῶν ἡμᾶς περὶ τῆς χρησιμότητος τοιοῦτου βιβλίου ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, οἷαι αἱ νῦν. Τὸ περὶ φρενῶν ἀγαθῶν τοῦ σοφοῦ Περιάνδρου λεχθέν ἀρμόζει προσφυῶς εἰς τὸ μικρὸν βιβλίον τοῦ κ. Παπαγεωργίου. Πράγματι «μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ».

Φιλογένεια ἀξιουμένου. — Ἐκ τοῦ «Ταχυδρόμου» τῆς Ἀλεξανδρείας ἐμάθομεν ὅτι ὁ ἐν Πειριεῖ μεγαλέμπορος κ. Μιχαὴλ Ζέρβας, ἐπισκεψάμενος τὸν πανιερ. ἀρχιεπίσκοπον Σινᾶ καὶ Ραΐθοῦς

κ. Πορφύριον, παρόντων καὶ τινων ἐγκρίτων ὁμογε-
νῶν, ἐδήλωσεν ὅτι δωρεῖται λίρας δισχιλίας ὑπὲρ τῆς
ἐν τῇ νήσῳ Ἀγίῳ Εὐστρατίῳ, τῇ παρακειμένη τῇ Λή-
μνῳ, σχολῆς. — Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἐλληνικαὶ ἐφημερίδες
συνεχῶς ἀγγέλλουσι τοιαύτας ἀξιομιμήτους δωρεάς,
μεγάλας ἢ μικράς, προαγούσας τὰ ἐν ἐπικρίαις τῆς
κρχταίᾳ, ὁσμνικῆς αὐτοκρατορίας ἱερὰ καὶ κοινωφελῇ
καθιδρύματα, ὅσα παριστῶσι τὴν ἐλληνικὴν εὐσέβειαν
καὶ φιλογένειαν.

Βλαχερνῶν Ἀγίασμα. — Προϊστάμενος τῆς
ἱερᾶς μονῆς Βλαχερνῶν διωρίσθη ὁ αἰδεσιμ. πρεσβύ-
τερος κ. Κωνσταντῖνος Σταυρίδης, ἀρχαῖος μαθη-
τῆς τοῦ γυμνασίου Κυδωνιῶν, γνώστης καὶ τῆς ἰτα-
λικῆς καὶ τῆς ρωσικῆς, καθὼ δεκαπενταετίαν πε-
ρίπου διαμείνας ἐν Κισνοβίῳ. Ὁ νέος προϊστάμε-
νος Βλαχερνῶν, γινώσκων κάλλιστα καὶ τὴν τουρ-
κικὴν, ἣν ὁ καταλληλότερος διὰ τὴν ἱερὰν ἐπιστα-
σίαν ἐν τῷ Ἀγιάσματι τούτῳ, ὅπερ συνελκύει τοσοῦτον
πλῆθος προσκυνητῶν, ἐλλήνων τε καὶ ρώσων.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ τετάρτῃ ἐπεσκέψατο τὴν
Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμένικόν πατριάρχην ἡ Α. Ἐξ.
ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης
— τῇ δὲ δευτέρᾳ ἡ δεκαπενθήμερον παρ' ἡμῖν δια-
μείνας εὐγενεστάτῃ κόμῃ κ. Λουῖζα Ο. Ριαν-
κούρ, ἀποχαιρετίσασα ἐπὶ τῇ εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφῇ.
Τὴν ἐπίσκεψιν ἀπέδωκεν ὁ πανοσ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Περιοδευταί. — Τῷ ἐπισκόπῳ Χερουπόλεως (βο-
ηθῷ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἡρακλείας) κ. Φιλο-
θέῳ ἐχορηγήθη ἡ ἀδεια τῆς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἀ-
φίξεως.

Θρησκευτικὰ ἀναγνώσματα. — Ὑπ' ὅψιν
ἔχομεν τοὺς πρώτους τρεῖς ἀριθμοὺς τῆς «Σημαίας
τῆς ἀνορθώσεως». Ὁργανον Ἀδελφότητος ἡθικοθρη-
σκευτικῆς, ἐπιδιώκει νὰ ὑποστήριξῃ τὴν θρησκευτικὴν
ἀνζωπύρησιν, ἐξ ἧς, ἐπιτευχθείσης, ἀπορρέει πᾶσα
ἀνθρώπις, ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ, οἰκογενειακὴ
καὶ κοινωνικὴ. Ἐπομένη τῷ σκοπῷ αὐτῆς ἡ «Σημαία»
περιέχει κατ'ἀλληλον ὕλην, δυναμένην ὠφελεῖν τὰς
χριστιανικὰς οἰκογενείας. Ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασια-
σμοῦ παρομοίων θρησκευτικῶν ἀναγνωσμάτων εὐχό-
μενοι συνιστῶμεν τὸ νέον περιοδικόν, οὗ λίαν εὖωνον
τὸν τίμιον.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. — Ἐν σχέσει πρὸς ὅσα πρὸ μη-
νὸς ἐγράψαμεν περὶ τῶν ἐπισκευῶν τῆς ἐκ τοῦ σει-
σμοῦ παθούσης ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς μονῆς Μεγίστης
Λαύρας σκῆτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου, κρίνομεν
καλὸν νὰ ἐκδώσωμεν τρία ἄρθρα τοῦ ἐπισήμου κατα-

στατικοῦ τῆς σκῆτης, ἃ δέον νὰ τηρῶνται κατὰ
γράμμα.

ΑΡΘΡΟΝ Β'. «Ἡ ἱερὰ αὕτη Ρωμανικὴ κοινοβιακὴ
σκῆτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἰδρυθεῖσα κατὰ τὰ
ἐν Ἀγίῳ Ὅρει ἰσχύοντα ἔθιμα καὶ τάξεις, ὑπόκει-
ται τῇ κυριάρχῳ μονῇ Μ. Λαύρα εἰς τὸ διηνεκές καὶ
ὑπάγεται εἰς τε τὰς πολιτικὰς καὶ πνευματικὰς ἀρ-
χάς, εἰς ἃς καὶ ἡ Μ. Λαύρα, ἥτοι ὡς αὕτη πνευ-
ματικῶς ὑπάγεται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντι-
νουπόλεως καὶ πολιτικῶς εἰς τὴν Α. Α. Μεγαλειό-
τητα τὸν σουλτάνον, οὕτω καὶ ἡ σκῆτη αὕτη, τῆς
ὁποίας αἱ ἄμεσοι σχέσεις μετὰ τῶν ρηθεισῶν δύο
ἀρχῶν θέλει γίνεσθαι διὰ μέσου τῆς ἱερᾶς μονῆς Μ.
Λαύρας».

ΑΡΘΡΟΝ Ζ'. «Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ σκῆτῃ ταύ-
τῃ πατέρων καθωρίσθη εἰς τὸ διηνεκές εἰς ἑξήκον-
τα μετὰ δέκα δοκίμων· ἡ σκῆτη ὑποχρεοῦται νὰ μὴ
παραβιάσῃ τὸν ὅρον τοῦτον ἐπ' οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ καὶ
προφάσει».

ΑΡΘΡΟΝ Η'. «Ἄμα τῇ ὑπογραφῇ καὶ ἐπικυρώσει
τῶν ἀμοιβαίων τούτων ἐγγράφων, ἡ σκῆτη αὕτη
τοῦ Τιμίου Προδρόμου ὀφείλει νὰ ἐγχειρίσῃ τῇ κυ-
ριάρχῳ μονῇ Μ. Λαύρα κατάλογον τῶν ἐν αὐτῇ πα-
τέρων ὀνομαστικόν· ὅποταν δὲ τούτων κανεῖς ἀπο-
χωρήσῃ ἢ ἀποθάνῃ καὶ πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ
ἀποχωρούντος ἢ τοῦ τεθνεώτος προσληφθῇ ἢ κου-
ρευθῇ μετὰ τὴν νόμιμον δοκιμασίαν ἄλλος μοναχός,
νὰ εἰδοποιῇται ἡ κυριάρχῳ μονῇ Μ. Λαύρα ἵνα κατα-
χωρήζῃται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ καταλόγῳ». (Οὕτω
γίνεται).

Η ΑΝΤΙΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ὁ φρενόλεθρος καὶ κοσμοκτόνος ὕλισμος
ἀπορρίπτει, φίλοι ἀναγνώσται, τὴν περὶ ψυχῆς
ἰδέαν καὶ πίστιν ὡς ἐνιαίας οὐσίας πνευματικῆς
ἐν τῷ θεοπλάστῳ καὶ θεομόρφῳ ἀνθρώπῳ, δια-
κρινομένης τοῦ πολυσυνθέτου θνητοῦ καὶ φθαρ-
τοῦ σώματος, μόνον καὶ μόνον διότι οὐδεὶς δύ-
ναται νὰ ὁσφρανθῇ, νὰ γευθῇ, νὰ ἴδῃ, νὰ ψηλα-
φῇ, καὶ αἰσθανθῇ τὴν ἀφθαρτον καὶ ἀθάνατον
πνευματικὴν ψυχὴν, δέχεται δ' ἐξ ἄλλου **κε-
κρυμμένην** τινὰ ἐν τῷ ὁργανισμῷ τοῦ θεοπλά-
στου καὶ θεοειδοῦς ἀνθρώπου **δύναμιν**, τὴν
ὁποίαν ὁμως κακῶς ἐξαρτᾷ ἀπὸ τῆς ἀσυνειδή-
του καὶ ἄνου ὕλης, διότι δὲν ἔχει τὰ τῆς ὕλης
προσόντα, καὶ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ὁσφράνθη,
ἐγεύθη, εἶδεν, ἐψηλάφησε, καὶ ἡσθάνθη. Ἄρα ὁ

ἀνθρωπόλεθος καὶ θεοστυγέστατος ὕλισμος, ἀντίφάσκει πρὸς ἑαυτὸν, καὶ τυγχάνει ὢν ἀσύστατος, ἢ μωρότατον σύστημα.

Τῷ ὀργανικῷ ἐξ ὕλης πολυσυνθέτῳ θνητῷ καὶ φθαρτῷ σώματι δὲν συνταυτίζεται ἡ ἀνώλεθρος καὶ ἀείζωος ψυχὴ, διότι, ἀπλῆ μονὰς οὕσα ἀφθαρτός ἐστι διὰ τὴν ταύτης ἀπλότητα, ἀδιαίρετος καὶ ἄτμητος, καὶ περὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν διαμορφοῦται ὁ σωματικὸς ὀργανισμὸς, ὅστις καὶ διαλύεται εἰς τὰ μέρη, ἐξ ὧν συνίσταται ὅταν ἡ ψυχὴ χωρισθῇ τοῦ σώματος ἀπελθοῦσα.

Ὁ χωρισμὸς οὗτος τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος καλεῖται **θάνατος**, ὁ δὲ θάνατος δὲν εἶναι μῆτε ἐξαφάνισις καὶ ἐξουδένωσις, ἢ ἐκμηδένωσις τῆς ψυχῆς, μὴδὲ τῶν συνιστάντων πολλῶν τὸ σῶμα μορίων, ἀλλὰ διαχωρισμὸς τῶν συννηωμένων εἰς τὰ ἐξ ὧν ταῦτα συνετέθησαν, τῆς ψυχῆς εἰς τὸν τόπον τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν ὑλικῶν μορίων εἰς τὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ψυχὴ εἶναι τὸ πρόσωπον, τὸ ἄτομον, τὸ ἐγὼ τὸ λαβὼν καὶ ἔχον βούλησιν ἐλευθέραν καὶ νόμον ἐλευθερίας, παρὰ τοῦ ἀληθινοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν τὸν τοῦ ἀγίου Εὐαγγελίου, ἵνα κατ' αὐτὸν φθάσῃ εἰς ὃν ἐπλάσθη σκοπὸν, εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῆς (ὅστις τυγχάνει ὁ ἠθικὸς τέλειος καταρτισμὸς ὡς καὶ ἡ κατὰ χάριν θέωσις αὐτῆς) διὰ τοῦτο ἄρα αὐτὴ, λυθεῖσα τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος, μεταβαίνει ἵνα δώσῃ λόγον καὶ εὐθύνας τῶν ἐλευθέρων πράξεων αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ νομοδότου, παγγνώστου καὶ δικαιοτάτου ἀληθινοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ποιήσαντος καὶ νομοθετήσαντος αὐτὴν καὶ τάσσεται κατὰ τὴν δικαίαν τοῦ πανεπιστήμονος, ἀδεκάστου, ἀδυσωπύτου καὶ ἀθλοθέτου κριτοῦ ἀπόφασιν εἰς ἣν ἀνήκει θέσιν καὶ τάξιν, ἐὰν μὲν ἐνάρετος, φιλόχριστος καὶ ἀγαθὴ, εἰς τὸν κόσμον τῶν κατ' ἀρετὴν βιωσάντων, ἐὰν δὲ κακὴ, χριστομάχος, σκολιὰ, πονηρὰ, ἀντίθεος καὶ διεστραμμένη, εἰς τὸν κόσμον τῶν κακῶν, φαύλων καὶ πονηρῶν. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ σώματος ἔδρασε καλῶς ἢ κακῶς, διὰ τοῦτο ἄρα καὶ διὰ τοῦ σώματος ἀμείβεται, καὶ διὰ τοῦ σώματος κολάζεται.

Ἴνα δὲ σώματι ἀμειψθῇ, ἐὰν καλῶς, θεαρέστως καὶ χριστοτερπῶς ἔδρασε, καὶ σώματι κολασθῇ, ἐὰν κακῶς, φαύλως, καὶ θεοστυγῶς ἐπολιτεύθῃ, πᾶσα ἄρα ἀνάγκη, φίλοι ἀναγνώσται, νὰ λάβῃ ἡ ψυχὴ αὐτῆς τὸ σῶμα δι' ἀναστάσεως,

ἐνουμένη αὐτῆς μετὰ τοῦ ὀργανικοῦ σώματος· καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν ἔργῳ καὶ λόγῳ ὁ οὐρανόπεμπτος, κοσμοσωτήριος καὶ θειότατος χριστιανισμὸς ὑπέδειξε, καὶ ἐδίδαξε, καὶ διδάσκει, καὶ **δόγμα** εἶναι πίστεως ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, καὶ ἡ ἀθανασία ὅτι μόνον τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν σωμάτων τῶν θεοπλάστων καὶ θεοεικέλων ἀνθρώπων. Χριστιανοὶ δὲ εἶνε καὶ λέγονται οἱ ὁμολογοῦντες ὅτι **προσδοκῶσιν** ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, μακαρίαν μὲν καὶ εὐφρόσυνον διὰ τοὺς χριστιανικῶς βιώσαντας καὶ πολιτευσαμένους, παναθλίαν δὲ, ἀλγεινοτάτην, καὶ σφόδρα δακνοκάρδιον διὰ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀπίστους, καὶ χριστομάχους ὑλόφρονας καὶ ὑποκριτὰς, καὶ διὰ πάντας, συλλήβδην εἰπεῖν, τοὺς βιώσαντας ἀμετανοήτως ἐν ἀδικίαις, ἀνομίαις, καὶ θεοστυγείᾳ πράξεσι.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 21 μαρτίου 1907.

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

(ἱατρός)

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἔργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία,
Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία
καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι
ἐν Ἀθήναις*

§ 25.

Ἀλλὰ ἔνεκα τῆς ἀνωθι παραπομπῆς περὶ τοῦ ἀνυπάρκτου κώδικος Μαρίας τῆς βασιλίσσης καὶ τοῦ πανομοιότυπου τοῦ **γραφέντος** (!) ὑπὸ τῆς βασιλίσσης ταύτης λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ 70ὸν τεῦχος τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ κ. Λάμπρου ἀμέσως μετὰ δύο σελίδας (ἐν τῇ σ. 39) ἐνετύχομεν τῷ ἀπεικονίσματι τῆς βυζαντιακῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐκ τοῦ ναοῦ παρειλημμένης τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Ἐφέσῳ (Ἀγιάσουλός). Τὸ ἀπεικόνισμα τοῦτο ἤγαγεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὰς παρατηρήσεις, ἃς ὑπεβάλομεν ἐν τινι συνομιλίᾳ φίλων ἐν τῷ Ἀναγνωστηρίῳ τοῦ Ἑλλ. φιλόλογ. Συλλόγου τὸ 1895 καὶ τῷ κ. Benndorf. Κυβερνητικῇ διαταγῇ μεταβάντες ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Αὐτοκρ. Μουσείου κατὰ τὰς πρώτας, τὰς καὶ προκαταρκτικὰς, σκα-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 169—171.

φὰς, ἐν τῇ παλαιᾷ Ἐφέσῳ, αἵτινες ἤρξαντο τῇ δευτέρᾳ 8]20 Μαΐου, 1895 ἑορτῇ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τῇ καὶ ἀξιομνημονεύτῳ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, ἔκτοτε δὲ διενεργοῦνται ὑπὸ τοῦ **Καίσαρο-βασιλικοῦ Ἰνδιτιούτου** τῆς Βιέννης καὶ τόσα νέα εἰς φῶς ἡγαγον πράγματα καὶ δὴ καὶ πολλὰ τῆς βυζαντικῆς ἐποχῆς τῆς πόλεως διηυκρίνησαν ὑπὸ τὴν σοφὴν ὁδηγίαν πρῶτον μὲν τοῦ αὐλικοῦ συμβούλου καὶ ἀριγνώτου καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας κ. Ο. Benndorf εἶτα δὲ τοῦ δρος κ. Heberdey, ἔσχομεν τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἵν' ἀντιγράψωμεν καὶ τὸ σχῆμα ὑπὸ κλίμακα 1. 100 παρασκευάσωμεν.

Μάτην ἀνεζητήσαμεν ἐν τοῖς παρέρριμμένοις χαρτίοις, ἅτινα οὐδ' ἵνα προσβλέψωμεν ἀπὸ ἐτῶν ἐπεθυμοῦμεν, τὴν εἰκόνα τοῦ σχήματος, ὅπερ ἐπιτήδειος ἱερογράφος φίλος ὑπάλληλος τοῦ Μονοπωλείου τῶν καπνῶν ὁ κ. Ὁρ. Τραυλὸς, δι' ἡμᾶς παρεσκεύασε. Πρὸ τῆς πυρποληθείσης τῇ 1885 ἐκκλησίας (25 Αὐγούστου) εὗρομεν τὴν ἐνεπίγραφον βυζαντικὴν ἐκ μαρμάρου πλάκα (πάχους 0,8 ἐκ. μ.). Ἡ ἐπιγραφὴ ὡς ἔστιν ἰδεῖν εἰς τὸν μετ' ἐπιστάσις ἐξετάζοντα ἀναφερομένη εἰς τὸν **δομέστιχον τῶν ψαλτῶν Θεόδωρον** χρονολογεῖται οὐχὶ ἀπὸ τοῦ

ET, X
A
MEIN

6600=1122 μ. X. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 6645, διότι τὸ MEIN(Δ) ἡμεῖς ἀναγινώσκουμεν οὐχὶ **μεινὶ** (μην) ἀλλὰ χαρίζοντες εἰς **μέ** καὶ **Ἰνδι(κτου)**· τὸ νομισθὲν Δ. οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ Δ ἀκριβῶς δὲ ἄνωθεν τοῦ Ν εὗρηται τὸ Δ, καὶ ἡ γωνία αὐτοῦ ἢ ἄνω συμπίπτει εὐθὺς κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους τοῦ X. Καθ' ἡμᾶς ἄρα ἀναγνωστέον· **ἔτει, ς, χμ', ἰνδ. ιε', μηνὶ δεπτεμβρίῳ**, ὡς ἄριστα ἐν τοῖς ἀντιγράφοις δύναται ἕκαστος διακρίναι¹. Τίς οὗτος ὁ Θεόδωρος ὁ δομέστιχος τῶν ψαλτῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὁ κατὰ μεσοῦντὰ τὸν IB' αἰῶνα ἀκμάσας; Δὲν ἐξετάζομεν τί ἔγραφεν ἴσως ὁ κ. Λάμπρος περὶ αὐτοῦ ἐν **Παρθενῶ**

(1878) ἢ ὁ κ. Weber¹ καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ. Ἐνταῦθα μόνον ἐκ τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου προστιθέμεθα ὅτι ἐν τῷ κάστρῳ τοῦ **Ἀγιαδοῦ-λὸν** (=ἁγίου Θεολόγου) πρὸ τοῦ μικροῦ τρουλλωτοῦ τεμένους, ὅπερ κατέχει τὸ κεντρικὸν μέρος τῆς ὅλης περιοχῆς τῆς ἀκροπόλεως εὗρομεν **δύο** ἐκ μαρμάρου τεμάχη, ἅπερ ὑφ' ἡμῶν συναρμοσθέντα φέρουσιν ἐν ἐκγλύφῳ τὸ ὄνομα,

ΘΕΟΔΩΡΟΥΝΑ

ἐν μεγάλοις γράμμασι²· εἶναι ἄρα γε ὁ αὐτὸς Θεόδωρος ὁ ἐν τῇ ἡγουμένη ἐπιτυμβίῳ πλακὶ ἀναφερόμενος;

Προσθέσωμεν δὲ ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ τεύχε¹ τῆς **Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος** ὁ κ. Λάμπρος (ἐν σελ. 47) κρίνων περὶ τῆς Ἀθηναίας Εἰρήνης λέγει ὅτι αὕτη ἡμαύρωσε τὴν μνήμην τῆς βασιλείσσης· «διὰ τῶν ἀνοσιουργιῶν, εἰς ἃς **παρεφέρθη**, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν κατέταξεν αὐτὴν τὴν συγκαλέσασαν τὴν ἐβδόμην οἰκουμένην Σύνοδον μετὰ τῶν ἁγίων, ἐνῶ ἡξίωσε τῆς τιμῆς τῆς μνήμης ταύτης τὴν ὁμῶνυμον Εἰρήνην, τὴν σύζυγον τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ, τὴν ἐξ Οὐγγαρίας», τὴν κτιτόρισαν δὴλα δὴ τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ **Παντοκράτορος** (νῦν **Ζεῖρεκ δζαμί**), τὴν μοναχὴν **Ξένην**. Ἀλλὰ καὶ ἡ γνώμη αὕτη θετικώτερον ἐκπεφρασμένη καὶ ἡ περὶ ταύτης ἀλήθεια ἀπεδείχθη τὸ πρότερον ὑπὸ τοῦ νῦν σεβασμ. μητροπολίτου Πελαγονίας τοῦ κ. Ἰωακείμ (Φοροπούλου) ἐν τῇ περὶ **Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας** πραγματείᾳ αὐτοῦ (1887). Ἀγνοοῦμεν τί ἔγραψεν ὁ κ. Λάμπρος ἐν τῷ **Ἀνθοστεφεῖ Ἡμερολογίῳ** κατὰ τὸ ἔτος 1893(;) ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπανόρθωσις Ἱστορικοῦ Λάθους—Εἰρήνη ἢ Ἀθηναία, Εἰρήνη ἢ Ἀγία» ἀποδίδει τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, ἢ ἐπανθεῖ καὶ ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ νέον τι ἄνθος ἐπιλησμοσύνης ἢ ἐγωῖσμου; Δὲν ἡτύχυσamen ἵνα ἔχωμεν ἢ ἴδωμεν τὴν διατριβήν.

■(ἔπεται συνέχεια)

B. A. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

1. Guide de Voyageur à Ephèse, 1890 σ. 38, ἐνθα φέρεται τὸ 1202, ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Θεοδώρου.

1. Πᾶσαι ἄλλαι αἱ ἀναγνώσεις τῆς χρονολογίας περιτταί· Καὶ ἡ Ἰνδικτιὼν ιε' πράγματι συμπίπτει τῷ 6645φ ἔτει ἀπὸ θεογονίας (1127 μ. X.).